

LEKMAN i KYRKAN

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

3
2008



”Jag reste över Atlanten
för att komma till jubileumskonventet”

Ansvarig utgivare Anders Nordberg

Redaktionskommitté
Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Margareta Jansson
Skaraborgsgatan 29 B
532 30 Skara
0511-13746
margareta_jansson@bredband.net

Birgitta Ericsson Löfgren
Svanebäcksvägen 3
260 40 Viken
042-23 70 70
birgitta.e.lofgren@telia.com

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsregister och
prenumeration
Allan Forsberg
Kimröksgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
foallgun@globalnet.net

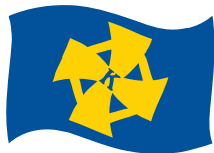
UPPHOVSRÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" och på hemsidan www.lekmanikyrkan är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse

Readaktionen

PÅMINNELSE



Vi vill uppmuntra alla att minnas och fira förbundets födelsedag den **22 oktober 1918** vilket bör ske genom att alla hissar sina lekmanaflaggor på hel stång den 22 oktober 2008, i år 90 årsjubileum. Förbundsflaggor för stång finns att beställa i förbundsbutiken.

Kyrkodagar i Sundsvall

17 - 19 oktober

"Kyrkan ett tecken i tiden"

Vi vill med kyrkodagarna lyfta fram allt det goda som finns i Svenska kyrkan, vi vill ge besökarna en framtidstro och en starkt självkänsla både som tillhöriga och som medarbetare i Svenska kyrkan.

Fredag 17 oktober

- 13.30 Kaffe och registrering
- 14.30 Luthersk folkkyrka i Härnösands stift. Hur ser vi på vår identitet? Karl-Johan Tyrberg, biskop em.
- 16.25 "Att tala fram Gud, perspektiv på luthersk predikosyn". Anna Stenund, doktorand, Umeå universitet.
- 18.00 Kvällsmässa.

Lördag 18 oktober

- 09.00 Luther som utmaning, Elisabeth Gerle, docent i etik.
- 10.45 Gudstjänstledare - i skärningspunkten mellan tradition och förnyelse Årkebiskop em. Gunnar Weman
- 13.45 Luthersk spiritualitet, Karin Johannesson, lektor i religionsfilosofi.
- 15.30-17.00 Seminarier
- 15.30 Musik i kyrkan, är det kyrkans musik? Fredrik Sixten, domkyrkoorganist
- 17.30 Körkonsert. Gloria av Vivaldi. Gustav Adolfs kyrka
- 19.00 Gemensam middag.

Söndag 19 oktober

- 11.00 Högmässa i Gustav Adolfs kyrka
- 13.00 Mission i ny tid? S-E Fjellström, Samarr: Sv Kyrkans Lekmannaförb. i Härnösands stift



Anmälan/frågor senast den 30 sept: tel 073-271 01 15

Mail: goran.lundstedt@svenskakyrkan.se

Kostnad 350.- inkl middag på lördagkväll.

Logi och övriga måltider ordnar deltagarna själva

Dagarna hålls i Kyrkans Hus som ligger centralt i Sundsval, intill Gustav Adolfs kyrka

Från Svenska Kyrkans Lekmannaförbund deltar ordföranden Anders Nordberg

Omslagsbild

William Kandle slog två flugor i en smäll. Han deltog i Jubileumskonventet 2008 och passade samtidigt på att hälsa på mormor och morfar, Gun-Britt och Allan Forsberg i Åhus. Vi bara skojar. Det är klart att mormor och morfar var viktigast.



JAG OCH MIN FÖRSAMLING

ELLER VI I VÅR FÖRSAMLING

Evert Josefsson

Fd 1:e v ordförande

Stockholm 08 och vårt 90-årsjubileum har passerat. Temat Levande vatten kom åter och visst fick vi många tankar med oss inför framtiden.

Många bokstavstroende vill mena att man ord för ord kan finna svar på dagens frågor. Men så enkelt är det inte. Bibelns böcker har inte kommit färdigskrivna från Skaparens skrivbord, utan utformats av människor, som format böckerna för sin tid enligt sina upplevelser.

Hur ofta har det inte hänt i vårt liv, att vi läst ett bibelställe och kanske nästa gång, som vi läser det ser det med andra ögon. Plötsligt har orden på något sätt rört sig i det "levande vattnet" och vi ser det från en annan vinkel – och ser att det är dags-aktuellt för mig. Då har vi tagit till oss ordet och tolkat det till vår tid.

Den skapare, som vi tror finns i vår värld, har många namn. Bland de s.k. naturreligionerna talar man om skaparguden, judarna fick inte uttala namnet "Jahve", som kristna talar vi om Gud, muslimerna talar om Allah. För mig är det inte svårt att tro, att det är samma kraft, som fått olika namn i olika religioner. Skaparguden försöker att på olika sätt nå sina människobarn och återföra dem till Eden.

I 1Petr. 2:9 finner vi grundordet för vår rörelse – laos = folket, som var på den vägen. När Petrus skriver så fanns det inga präster bara folk på den kristna vägen. Det var dessa eldsjälur, som lyckades nå hela Romarriket med evangeliet på 30 år. Alla hade samma ansvar för sina församlingar. Sedan utvecklades den till statsreligion i Rom och vi fick en påvekyrka.

För 500 år sedan uppträdde de s.k. re-

formatorerna inom den katolska kyrkan, som reagerade på påvekyrkans tolkningar. Vi lutheraner tänker väl särskilt på Luthers tankar om det allmänna prästadömet, som jag tycker anknyter till Petri ord i urkyrkan. Furstarna tog över makten från påven och använde kyrkan delvis för sina ändamål.

För 100 år sedan kunde inte statens kyrka längre styra utvecklingen. Det såg illa ut för Svenska kyrkan, när de kyrkoaktiva lekmännen med ärkebiskopen i spetsen startade Lekmannaförbundet. Församlingsprästen, kyrkobröderna och syförelserna blev i många församlingar det arbetslag, som aktiverade Svenska kyrkan. Vi fick även en demokratisering av kyrkan med kyrkofullmäktige – senare även ett folkvalt kyrkomöte och stiftsfullmäktige. Staten tycker att kyrkan är viktig och vill att kyrkan skall finnas över hela landet. I gengäld samlar Skatteverket in medlemsavgifterna.

Men inget gott varar för evigt, tiderna förändras, folkets sinne för de eviga frågorna har slätats ut. I vårt goda land kan man kanske tala om att penningen på många sätt tagit makten. Medan man diskuterar om kyrkoherden skall ha en VD-ställning i sitt pastorat, minskar kyrkbesökarna och därmed antalet församlingar. Det skulle behövas att man i alla församlingar tar till sig vad Kyrkoordningen skriver om de grundläggande uppgifterna i församlingarna.

-Fira gudstjänst

-Bedriva undervisning

-Utöva diakoni

-Utöva mission

När det tunnlar ut bland gudstjänstbesökarna, minskar man antalet gudstjänster. Kanske har iveren att fira mässa minskat den undervisande delen i Gudstjänsten. De anställda räcker inte till för diakoniu-ppgifterna och här behöver ett stort antal kyrkoaktiva komma in som frivilliga. När vi hör ordet mission, tänker vi kanske på utlandsmissionen. Men här gäller

det faktiskt mission i vår omgivning. De kyrkoaktiva behöver byggas upp i gudstjänsten, så att de går ut bland vänner och bekanta och genom sitt varande lockar dem att bli aktiva i kyrkan – det är det allmänna prästadömet.

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund finns och betyder mycket i många församlingar för kyrkans viktigaste uppgift – missionen i den egna församlingen. Genom att mötas även några gånger vid sidan av gudstjänsten kan vi få ytterligare undervisning och inspiration. Vi behöver inspiration för att nå längre till gagn för Kristi kyrka i vårt land.

Rikskonvent under några dagar är ett sätt, men vi behöver även träffas mellan konventen. Rikskollekterna kan ge oss medel för att ordna fler inspirationsträffar i stift eller i rikssammanhang.

Svenska kyrkan har inte råd med att vi lägger ner fler kårer, eller låter dem bli vilande. Den lokala gruppen kan via Lekman i Kyrkan, Hemsidan och stifts-samlingarna leva vidare, även om den saknar ordförande. De många direktanslutna medlemmarna kan bli fler och de kan börja samla till sig likasinnade, som bildar lekmanagrupeer.

Egentligen borde alla kyrkoaktiva kunna samlas i lekmanagrupeer och ansluta sig till förbundet, så att man kan få del av inspirationen att lyckas i olika församlingar via tidning och hemsida.

Men viktigast av allt är att vi som präst och lekman tar till oss tankarna i Petri brev, så att alla präster och andra anställda talar om vi i vår församling. Det är nödvändigt att vi blir ett vi i alla församlingar. Då kan vi dela med oss inspiration till gagn för Kristi Kyrka i Sverige och i vår församling.

Låt oss alla – unga och gamla i vårt förbund – knäppa våra händer i bön för att fler skall finna vägen till Gud!

Från mitten av 1850-talet till slutet av det förra århundradet pågick uppbrottet ur det som brukar kallas enhetssamhället. Det pågår delvis fortfarande. Samhället var visserligen aldrig enhetligt men det var uppbyggt för att hållas samman, uppifrån och ned. Lagar, fostran, utbildning, religion, kyrka och kultur var viktiga redskap för det. 1500-talets lutherska reformation innebar en uppgradering av lekfolkets religiösa värde och kallelse utifrån tanken på de döptas och troendes allmänna prästadöme. Kallelsen skulle fullgöras genom det dagliga arbetet, i ett kristet liv och inom hemmet. Enhets-samhället i övrigt styrdes av fursten och samhällsinstitutionerna. Samhället var inte demokratiskt.

Nu är situationen förändrad. Frågan om lekfolkets mandat och kallelse har blivit viktig och möjlig att ställa i Svenska kyrkan. Utvecklingen har gått stegvis. Parallellt med uppbrottet ur enhetssamhället utvecklades olika rörelser som främjade delaktighet och ansvarstagande av myndiga människor.



Biskop Ragnar Persenius, Uppsala stift
Foto: Claes Göthberg

lett till att delaktighetstemat är högaktuellt i det svenska samhället och internationellt. Det är helt naturligt eftersom människors behov av delaktighet utgör den andra sidan av snabbare förändringstakt, informationsutbyte och konsumtionsmönster liksom av samhällets individualisering och mångfald av livsåskådningar och värderingar. Stabiliteten i ideologier och livsmönster försvagas. Den kyrkliga seden som tidigare fungerat sammanhållande luckras upp. Det är svårt att regelbundet samla människor i kyrkan liksom i samhället i övrigt.

Med sina kyrkobyggnader och kyrkliga handlingar representerar kyrkan för många de historiska rötterna och tryggheten i tillvaron, men inte självklart så för den unga generationen. Men ingen kommer undan de avgörande frågorna om vad som ger livskvalitet, om livets mening och mål.

Delaktighet i en kyrka för framtiden

Av biskop Ragnar Persenius

I samhället tillkom folkrörelser och moderna politiska partier. I kyrkans värld uppstod väckelserörelser, bibelsällskap, missionsorganisationer, diakoninstititioner, nya trossamfund, den ekumeniska rörelsen och olika teologiska och andliga strömningar som knöt människor till sig och gav dem en uppgift att vidareutveckla kyrka och samhälle. Förstärkningen av den demokratiska organisationen i kyrkan är det senaste tydliga exemplet på uppbrottet ur enhetssamhället och är tecken på att nya förutsättningar råder i kyrkans liv. Myndigförklaringen av den enskilda medborgaren och kyrkomedlemmen med nya möjligheter att ta ansvar sker parallellt med att samhället förändras.

Men det som hittills skett är otillräckligt om man ser till det som behövs för att Svenska ska vara en kyrka för framtiden i det svenska samhället. Det är fråga om större och delvis andra behov än demokratiseringen av organisationen kan tillgodose. Det handlar om hur kristen tro och kristet liv ska fortleva bland människor i vårt land. Och vi står i ett avgörande skede.

Många tecken tyder på att banden mellan kyrka och folk, mellan människor och kristen tro försvagas dramatiskt.

Samtidigt har Svenska kyrkan och övriga kristna trossamfund inte längre monopol på livsåskådningsmarknaden. Media uppmärksammar utträdena ur kyrkan – som trots allt inte är så många – och många inom kyrkan oroas över ekonomin – som fortfarande är utomordentligt god. Svenska kyrkan går igenom det stålbad som kommunerna gått igenom tidigare. Nej, allvarigare är den inre sekulariseringen, avsaknaden av tillräckligt antal trobärare och den kommande generationsväxlingen i kyrkan när den kyrkliga seden kring konfirmationen och nu också dopet viker. Det är dags att ta på allvar behoven av förnyelse av gudstjänst, förkunelse och undervisning. Det är dags att ta på allvar tanken om de döptas och troendes prästadöme och den kallelse för alla i kyrkan som den inrymmer.

Kyrkan överlever även om de yttre villkoren försämras. Men för Svenska kyrkan som folkkyrka med kallelsen att dela evangelium i ord och handling är det en ödesfråga om de många som tillhör kyrkan ser sin kallelse. I annat fall kommer kyrkan att marginaliseras ytterligare och, vad värre är, kristen tro att försvagas och kristet liv att bli mer sällsynt.

Kyrkans behov är inte isolerade från samhällets. Samhällsförändringarna har

Nya former för delaktighet behövs. Här har vi alla som genom dopet kallats till lärjungaskap en uppgift. Djupast sett handlar delaktighet om relationer. Våra grundläggande behov står i centrum. Vad är det att vara människa?

En människa är en enhet av kropp, själ och ande med behovet att vara sedd och bekräftad som en människa med värde och uppgift.

Vi kan se att människor ofta inte kan tala om tro om de inte först får tala om sin situation, sina relationer och sin längtan. Vi kan kanske tänka att allt mer handlar om det allmänmänniska, allt mindre om kristen tro. Men det är inte två världar. Vägen in i trons liv börjar med att det djupast mänskliga tas tillvara.

Jag hämtar personligen min andliga inspiration till tjänst ur 1 Pet 4:10-11, som inrymmer mitt valspråk som biskop, Förvaltare av Guds nåd:

forts. sid 16

Jubileum

SVENSKA KYRKANS ✚ LEKMANNAFÖRBUND



Jubileumskonventets högtidliga öppnande



Den mäktiga och av historia sprängfyllda Adolf Fredriks kyrka blev en perfekt inramning till vårt jubileumsår. Kyrkan var fylld med glada och entusiastiska lekmanamedlemmar. I två år har vi sett fram emot ytterligare ett rikskonvent. Stockholm kände sig som en naturlig plats att förlägga ett 90-årsjubileum

Förväntningarna var som vanligt stora och många gladdes över att det äntligen hade gått två år sedan sist. Gärna hade vi väl sett att någon form av rikstäckande samling skulle finnas varje år men som det nu är får vi vara glada över möjligheten att åtminstone ses vartannat år.

Den stora behållningen är ju att tillsammans med nya och gamla medlemsvännar få dela några dagar av gemenskap. Vi har ett arv att förvalta och det är viktigt att vi alla känner ett gemensamt ansvar.

Många insatser krävs för att förbereda en fest med ca 250 gäster. Många tankar har passerat innan festen kan börja,

Under morgonen och förmiddagen började våra gäster så smått att anlända och togs emot av damerna Ulla-Britt Frändberg och Gunnel Kronbjörk som hade lagt ner ett enormt arbete för att iordningställa det material som varje deltagare skulle förse med.

Samtidigt samlades utskotten och förbundsrådet i sitt sista sammanträde med den sammansättningen. Under lördagen valdes så det nya förbundsrådet som skall vara aktiva till rikskonventet 2010.

14.30 förklarades rikskonventet öppnat av vår ordförande Anders Nordberg.

Han hälsade alla välkomna till jubileumskonventet. Årets konvent hade ca 230 deltagare som hade kommit från alla delar av landet.

Anders fortsatte att ge en kort historik och berättade om vårt förbunds två huvudgestalter, Nathan Söderblom och Manfred Björkqvist. Två män som drevs av kärlekens evangelium och en längtan "att gå ut i hela världen" och sprida evangelium.

Vi fick höra om ambitioner och mål inför framtiden. Vad kan vi göra för att inspirera människor att ta mer ansvar i sina församlingar? Hur får vi fler att söka medlemskap i vårt förbund och framför allt hur kan vi mer vända oss till hela familjen med både barn och ungdomar. Många aktuella frågor som måste finna sin lösning.

Kyrkoherde Nils-Henrik Nilsson välkomnar oss till en församling där man kunde förnimma historiens vingslag



Kyrkoherde Nils-Henrik Nilsson

”Varmt välkomna till Adolf Fredriks församling och denna vackra 1700-tals-kyrka! Det är med glädje vi tar emot Svenska kyrkans Lekmannaförbund ännu än gång. Förra gången var ju året före det att Stockholms stift bildades, alltså 1941.

Denna gång hälsas rikskonventet välkommen till en högsommarvarm innerstadsförsamling som i sig själv har knappt 5 000 medlemmar som tillhör Svenska kyrkan men många, många fler som rör sig här utan att vara bosatta här.

Adolf Fredriks kyrka välkomnar er med sin öppenhet och sitt ljus. Byggt 1774 i upplysningstidens anda släpper den in mycket ljus och vill låta oss fira våra gudstjänster och mötas här i en atmosfär av ljus och rymd.

Vi välkomnas av monumentet över filosofen och vetenskapsmannen René Descartes som begravdes här på kyrkogården 1650. En ständig påminnelse om att vi med vårt förnuft är kallade att upptäcka allt mer av det Gud har givit oss och gemensamt arbeta för en bättre värld.

Vi välkomnas framför allt av den uppståndne Kristus själv i den ljusa och upphöjda altarreliefen som anses vara Tobias Sergels främsta sakrala verk. Och den uppståndne riktar här sin och vår blick mot ljuset och det immanenta, det immateriella.

Vi välkomnas hit till kyrkan av Johan Olof Wallins predikstol där han i många predikningar förkunnade nådens budskap – här i vår församling där han skrev många av sina mest kända och folkkära psalmer.

Under sin tid som kyrkoherde i Adolf Fredrik undervisade och konfirmerade JO Wallin kronprinsen Oscar och begravde skulptören Tobias Sergel.

Vi välkomnas hit av alla dem som har gått före oss och firat gudstjänst här. August Strindberg som konfirmerades här.

Anders de Wahl som växte upp i Skolhuset på kyrkogården. För att bara nämna några.

Vi välkomnas av de många som fått sin sista vilostad här på kyrkogården av vilka vi lätt känner igen Hjalmar Barnting, Sven Hedin, Thor Modén, Olof Palme och många fler.

Vi välkomnas av dem som gått före oss och vars minne lever kvar, och av dem som i dag är aktiva och verksamma här i församlingen.

Svenska kyrkans lekmanaförbund hälsas varmt välkommet till Adolf Fredriks kyrka och församling. Här avlöser gudstjänster och konserter varandra nästa varje dag under hela året. Jag hoppas att var och en skall känna sig väl mottagen här och få ett par minnesvärda dagar i vår gemenskap”.



UNGDOMLIG ENERGI GER FRAMTIDSHOPP



Elisabeth Åström



Kristina Åström

ANDERS ÅSTRÖM

Jenny Olausson



Marianne Åström

Johannes Ekström

Linnea Ask

MARKUS ÅSTRÖM

Mina egna eller andras barn...

... alltid lika positivt med unga människor

Skara stifts konventsrådsorförande hade samlat ihop sina ungdomar som förgyllde konventet. Med sin energi och sina glada ansikten bidrog de till att lyfta hela "anrättningen".

Under dagen hade de övat in några sånger som de framförde under invigningen. Mamma Kristina ackompanjerade på pianot (utanför bild), pappa Anders stod för takten och ungdomarna sjöng de ljuvligaste toner.

Ungdomarna sjöng och framförde ett drama som handlade om att tro. Många gånger utsåts vi för löje och hån. Med deras drama ville de visa att den som tror på Herren Jesus är stark och kan känna sig trygg i hans närhet.

Pigga och glada rytmer gav konventet ett välbehövligt lyft och gav konventets öppnande en ljus och glad stämning. Den sortens inslag skulle jag vilja ha mycket mer av.

Det är förmodligen alla föräldrars stora önskan att man skulle kunna samlas hela familjer, över generationsgränserna. Tänk att få vara kamrat med barnens kompisar och att de ibland skulle tycka att det vore roligt att vara bland oss vuxna. Många är vi som har hört uttrycket "det löser sig".

Våra ungdomar kommer hem med sina vilda planer om än det ena än det andra. En vuxen människa med sin erfarenhet ser faror, problem och hinder. Man är rädd om sina barn och ungdomar - det handlar om oro för det käraste man har.

Kanske borde det ändå ge oss en tankeställare när man ser deras friska entusiasm. Kanske är det värt ibland att ta risken, att vara orädd. Tänk om det skulle lyckas och man skulle få känna av den underbara känslan av seger när man verkligen har lyckats med något även om oddsen var emot.

Var det inte Verner von Heidenstam som sa:

*"Det är stoltare våga sitt tärningskast
än att tyna med slocknande låge.
Det är skönare lyss till den sträng, som
brast,
än att aldrig spänna en båge."*

Jag blir så glad när jag ser dem stå där framme - friskt! ! !

Inom politiken talar man ju ofta om att samarbeta över "partigränserna". Jag skulle vilja överföra detta till vårt område. Jag skulle önska att det inte var "vattentäta skott" mellan generationerna. Jag önskar för oss alla att vi som är äldre skulle få vara en del av de ungas vardag - att de unga skulle vara ett naturligt inslag bland oss äldre.



Konventets "coolaste" kille - Markus Åström



Fr v Markus Åström, Marianne Åström, Jenny Olausson och Elisabeth Åström

Idag ser vi med kritiska ögon på ungdomar med konstiga frisyrier och nitar lite här och där och de unga tittar på oss äldre som om vi hade landat från en annan planet. Alla måste vara mer vidsynta och se människan bakom fasaden. Jag är någons farmor, den unga är någons barn eller barnbarn. Jag vill att vi äldre ska minnas hur det var att vara unga - jag vill att de unga ska veta att om man får leva länge nog så kommer man att se gammal ut och ha krämpor. Man blir inte fyrtio år och sedan försvinner man bort någonstans.

Min förhoppning är att vi ska gå vidare på det spår vi har gett oss in på och se till att vårt förbund har något att ge alla åldrar. Visst ser det lockande ut att få mer tid med sådana ungdomar som ovan.

Vårda Guds skapelse

Biskop Caroline Krooks öppningsanförande blev en ”trumpetstöt” rätt in i mitt avsomnade miljömedvetande

Ett halvtimmes anförande som speglade ett enormt engagemang. Temat ”Levande vatten” var underlaget till ett brinnande tal om hur vi måste värna om vår natur. Allt ifrån de basala tillgångarna till omvårdnaden om varandra.

Biskopen ställde riktigt till det för mig - tack och lov! Efter att ha lyssnat till hennes anförande kan jag inte sätta mig till bords utan att tänka på att jag ska vara rädd om det friska vatten vi har lyckan att ha tillgång till i vår del av världen.

Caroline Krooks uppmaning att inte falla till föga för de multinationella bolagens marknadsföringstrick. Vi som bor här i Sverige kan enkelt tacka nej till det sk ”bubbelvattnet” på flaska. Ett vatten som efter långa transporter över landgränserna, förpackade i plastflaskor som sedan ska tas om hand för att återvinnas.

Vi har, så gott som gratis, det bästa drycken i våra kranar hemma. Inga tillsatser, friskt och klart. Det släcker törsten och är gott.

Caroline Krook illustrerade våra tillgångar av vatten på jorden. 70% av jordens yta är vatten. Det illustrerade hon med en hink vatten. Av det är ett dricksglas sötvatten och utav det vattnet är det bara ett kryddmått som är tillgängligt för människan. Så otroligt lite. Man får en fundering om varför inte vatten har samma pris som diamanter. En fundering - vem behöver diamanter och vem MÅSTE ha vatten.

Kanske inte en så bra jämförelse men ändå. Alla MÅSTE ha vatten för att överleva. För att visa att vi är rädda om vattnet så kan vi, alla, värna om miljön.

Jag ska ärligt säga att jag inte har tänkt så mycket varken på sophantering eller något annat som är viktigt för att bevara miljön eller att återställa den goda miljö som har gått förlorad. Jag fick en riktig tankeställare.

Visst var det underbart att få ett glas vatten när det var som varmast under våra konvents dagar.

Jag hoppas att det var många som lyssnade till budskapet och att det verkligen fick sjunka in. Precis som vi bör vårda våra gemensamma naturtillgångar måste vi också bli medvetna om att för ett bra liv behövs en nära och god gemenskap med andra människor. Om vi glömmar vi våra nära och kära och rusar vi iväg i det ekorrhjul som kallas ”karriär” blir livet väldigt fattigt oavsett hur rika vi är.



Biskop Caroline Krook och förbundsordförande Anders Nordberg

Blommor i stora fång och gratulationer på högtidsdagen



Anna Thorén
EFS

Gratulationer och uppmuntrande ord som värmdes. Gratulanterna talade uppskattande om vårt förbund och poängterade vikten av att stärka vår gemenskap och vårt inflytande. Kyrkan består ju till allra största del av oss lekmän vilket gör förbundet ännu viktigare som plattform och forum för gemensamma intressen.



Gunnar Sibbmark
Kyrkomötets ordförande



Olof Lönneborg och
Erik Berthén
Hela Människan



”Strömmar av levande vatten”

Åke Bonnier var rikskonventets huvudtalare och inspiratör under temat ”Strömmar av levande vatten”.



Fr v kyrkoherde Nils-Henrik Nilsson och domprost Åke Bonnier.

Föredraget hade ett huvudbudskap - ett budskap om Gud som spränger hävdvunna gränser - ett budskap om Gud som möter oss i Jesus Kristus. Föredraget syftade inte till att vara något slags åsikts- eller trosfacit utan en röst, en tolkning inom ramen för Svenska kyrkans tro, lära och liv.

Det finns bara en Gud

Åke började sitt föredrag med påståendet att det bara finns en Gud. Han berättade om ett möte med tre indier i en tågkupé under en nattlig resa från Calcutta där han efter upplysning om varifrån han kom blev tillfrågad om skillnaden mellan luthersk och katolsk nattvardssyn.

Som motfråga ställde Åke frågor om deras gudar, *ni har väl ca 30 miljoner gudar?* Nej sa de, det finns bara en Gud! I glädje över samtalet upprepades svaret för Åke i takt med nattågets dunkande - *Det finns bara en Gud, det finns bara en Gud!*

Strömmar av levande vatten

Härefter talade Åke om den Helige Ande eller den Heliga Anden med de två kända bibelställena i Joh 4 kap 10 v och Joh 7 kap 37-39 v som utgångspunkt. ”Jesus svarade kvinnan vid Jakobs brunn: *Om du visste vad Gud har att ge och vem det är som säger till dig: Ge mig något att dricka, då skulle du ha bett honom, och han skulle ha gett dig levande vatten.*” På lövhyddohögtidens sista dag, på sabbatsdagen, ställde sig Jesus och ropade: *”Är någon törstig så kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten, som skriften säger.”* I den senare texten sägs att Jesus sa detta om Anden, som de som trodde på honom skulle få. Anden hade ännu inte kommit eftersom Jesus inte hade blivit förhärli-gad. Åke ställde tre frågor ur tre perspektiv som berörde den Heliga Anden.

- * Varifrån kommer den Heliga Anden?
- * Hur verkar den Heliga Anden?
- * Vilka konsekvenser får vår påverkan av den Heliga Anden?

Varifrån kommer den Heliga Anden?

Åke konstaterade att Anden kommer från Gud och att Guds Ande är verksam från första sidan i Bibeln *”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Jorden var öde och tom, djupet täcktes av mörker och en gudsvind svepte över vattnet.”* (1 Mos 1 : 1-2). Vi får lita på Guds Andes verkan och be om Guds Andes ledning. Vi får överlämna oss själva i våra församlingar till Gud för att kunna vara Guds Andes redskap. Jesus sa: *”Jag har mycket mer att säga er, men ni förstår inte att ta emot det nu. Men när han kommer, sanningens Ande, skall han vägleda er med hela sanningen; han skall inte tala av sig själv utan förkunna det han hör och låta er veta vad som kommer att ske. Han skall förhärli-ga mig, ty av mig skall han ta emot det han låter er veta.”* (Joh 16:12-14)

Gud är närvarande och verksam överallt. I psaltarpsalmen 139 kan vi läsa: *”Var skulle jag komma undan din när-*

het? Vart skulle jag fly för din blick? Stiger jag upp till himlen, finns du där; lägger jag mig i dödsriket är du också där. Tog jag morgonrodnandens vingar; gick jag till vila ytterst i havet, skulle du nå mig även där och gripa mig med din hand." (Ps 139:7-10) Gud är större än våra begränsningar och låter det levande vattnet strömma fram också där vi inte själva har grepp om det.

Hurudan är Gud? Är Gud den som har lämnat oss, den som skapade världen men som nu är den stora frånvaron? Nej, orden om "strömmar av levande vatten vill påminna oss om den närvarande Guden. Gud som är både i tiden och bortom tiden. Det levande vattnet finns där - verkar och ger liv, ger hopp. Men Gud är Gud bortom våra begrepp, bortom våra formuleringsförsök. Vad vi än säger om Gud så förminskar vi Gud. Nya testamentet säger tre saker om Gud - Gud är kärlek (1 Joh 4:8) - Gud är ljus (1 Joh 1:5) - Gud är Ande (Joh 4:24) Gud är Gud och kan inte stängas in i religiösa kategorier och han är lika lite kristen som han är muslim, jude eller hindu. Gud är Gud. Åke menar att Gud och Allah är samma gudom. Det är samma Gud som beskrivs i Gamla Testamentet som i det Nya Testamentet, samma Gud från sidan ett till sista sidan i Bibeln. Åke talade också om vikten av att läsa Bibeln utifrån de olika sammanhang som bibelböckerna skrevs. Bibelns tidsmässiga spännvidd är ca 1 000 år och många gudsbilder kommer fram i texterna. Vi får med hjälp av församlingens präster och andra kunniga personer se på textens ursprung och försöka förstå och tolka den i våra egna liv. Åke påminde om den tolkningsnyckel som Jesus själv levde efter "det dubbla kärleksbudet". Hos Markus kan vi läsa: "En av de skriftlärda som hörde dem diskutera märkte hur väl Jesus svarade och kom fram och frågade honom: ' Vilket är det viktigaste budet av alla?' Jesus svarade: 'Viktigast är detta: Hör, Israel, Herren, vår Gud är den ende Herren, och du skall älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta, av hela din själ, av hela ditt förstånd och av hela din kraft. Sedan kommer detta: Du skall älska din nästa som dig själv. Något större bud än dessa finns inte.'" (Matt 12:28-31)

Det dubbla kärleksbudet finns i Gamla Testamentet uppdelat på två ställen, 5 Mos 6:5 och 3 Mos 19:18. Jesus för samman dessa bägge bud till ett och tolkar sedan skriftens regler utifrån detta förhållningssätt.- t.ex. då han skall döma

äktenskapsbryterskan (Joh 8) Den viktigaste frågan är: Vad betyder texten för mig när jag läser den i ljuset av det dubbla kärleksbudet - dvs. i kärlek till Gud och till mina medmänniskor?

Kan vi alls säga något om Gud eller blir allt bara förminskningar? Jo, visst rör vi oss med förminskningar men just det måste vi samtidigt få göra. Kanske är t.o.m inkarnationen - Guds människoblivande - just en gudomlig förminskning. Gud blir människa.. Gud möter oss på ett unikt sätt i en medbroder för att visa att i det förminskade, i det begränsade, möter det levande vattnet, möter Gud själv. *Se på Jesus - sådan som han är; sådan är Gud.* Jesus blir den lins, det filter genom vilken vi förs se den outgrundliga utan att vi själva ska gå under, utan att vi själva ska tappa trons fotsteg och falla. När Martin Luther ber Herrens bön - den del som lyder "och utsätt oss inte för prövning" handlar bönen om, menar han, att vi inte ska prövas på ett sådant sätt att vi tappar tron. Vi behöver Jesus som linsen, som filtret som hjälper oss att förstå mer av det oformulerbara. Då anar vi att det levande vattnet finns där också i det mörka - också i det nattsvarta, också när vi inget känner, inget förstår, inget orkar och inget vill. Det som bär är det levande vattnet - Gud själv. "Säljs inte två sparvar för en kopparslant? Men ingen av dem faller till marken utan att er fader vet om det" (Matt 10:29). Utifrån det som har sagts får vi borra i detta bibelsord och förstå det på ett nytt sätt. I den grekiska grundtexten står orden "utan Gud" - och läser vi det utifrån det perspektivet blir innebörden annorlunda. Då faller ingen sparv till marken utan Gud. Strömmar av levande vatten omsluter. Gud själv omsluter. Gud själv är med i fallet. Det är något annat - om detta vittnar korset.

Hur verkar den Heliga Anden?

Vi som kristna, vi som kyrkfolk, får samtidigt fokusera på Jesus Kristus. Han visar oss på Gud. Han är Gud. Därför får vi fördjupa vår Kristusrelation. Det är vår väg att gå. Vi får hålla oss till Jesus Kristus själv, han som möter oss i det levande vattnets jordiska källor. Dopets vatten - där är Kristus själv närvarande - livgivaren som säger till dopkandidaten, oavsett om det är en bebis, en konfirmand eller en vuxen: *Du är min för alltid. Du är alltid min!* (Jfr Jes 43:1)

Det levande vattnet, dopets vatten - är det bekräftande vattnet. Det bekräftar Guds kärlek, Guds omsorg, och Guds närvaro hos oss människor. Du är älskad som den du är - förkunnar dopets vatten.- det levande vattnet. Vi är vana vid att nedvärdera vårt eget och uppvärdera andras. Men Gud säger i dopets vatten - det levande vattnet - *just du är värdefull! Just du duger som den du är! Just du är oändligt älskad!* Det levande vattnet - Anden - möter vi också i nattvardskalken och på nattvardspatén. Nattvardens bröd och vin är Gud själv närvarande. Kristus själv möter dig i brödets och vinets gestalt. Vid ett tillfälle sa en grekisk munk: *Ni i västkyrkan talar om att Kristus kommer i brödets och vinets gestalt eller genom brödets och vinets gestalt. Vi säger: Han är där. Och det räcker.* Vi behöver fira nattvard ofta - varje vecka i våra söndagsgudstjänster, egentligen ännu oftare. Ingen är värdig. Ingen kommer någonsin att vara värdig att ta emot nattvarden, men alla är välkomna. Vi är ju en skara förlåtna syndare och nattvardens måltid får vara som en rastplats vid vägen för oss - en rastplats där vi delar bröd och vin, en rastplats där det levande vattnet får svalka oss och ge oss kraft. *För dig utgiven. För dig utgjutet.*

Det levande vattnet möter oss också i Bibelns ord. *Guds ord finns i Bibeln.* Vi får hjälpa varandra att läsa på djupet - att se hur ordet talar in i våra liv, hur Kristus själv talar in i våra liv, i de olika livssituationer vi befinner oss i, oavsett var vi bor och oavsett hur vi har det. Därför är Bibeln en så viktig källa för oss. Vi får återvända till den dagligen.

Sola gratia - är en av de fem, reformatoriska "sola". *Sola gratia*, nåden allena. Det levande vattnet är nådens vatten. Nåden är inkluderande snarare än exkluderande. Nåden är det viktigaste. Kristus är det viktigaste - att Kristus förkunnas - att sakramenten räcks - inte om det är en man eller kvinna som räcker sakramenten. Tillsammans är vi inkluderade - man och kvinna. Guds nåd ges till oss och vi får ge den vidare - som lekfolk och som vigningstjänstinnehavare - som man eller kvinna.

Sola gratia - nåden allena är inkluderande. Åke berörde den pågående Pridefestivalen - en manifestation där också Svenska kyrkan fanns med under parollen - *störst av allt är kärleken*. Nåden allena inkluderar alla oavsett t.ex. sexuell identitet, oavsett vem du är.



Domprost Åke Bonnier

Åke menar att om det är någonstans man ska få känna hemmahörighet oavsett vem man är, är det i kyrkans sammanhang. Det levande vattnet - Guds helige Ande omsluter, uppfyller och för vidare steg för steg, oavsett läggning, oavsett vem du är.

Vilka konsekvenser får vår påverkan av den Heliga Anden?

Åke hade hitintills berört några av de fem "soladogmerna" inom den lutherska protestantismen - nåden allena, skriften allena, Kristus allena. Dessa har sin grund i Tron allena - tron på Gud som möter oss mänskligt nära i Jesus Kristus, tron på den treenige Guden vars närvaro är som strömmar av levande vatten. Vi får ge vidare av det levande vattnet. Vi som kristna får leva kärlekens liv som Jesus själv visar oss på och som han levde. Vi behöver en sorts instruktion för kärleken liksom vi behöver dela erfarenheter med varandra, liksom vi behöver kraft från kärlekens källa som är Gud själv.

Åke tog upp sex punkter med Jesus eget bud som utgångspunkt: Jesus sa till sina lärjungar: "Ett nytt bud giver jag er: att

ni skall älska varandra. Så som jag har älskat er skall också ni älska varandra. Alla skall förstå att ni är mina lärjungar om ni visar varandra kärlek." (Joh 13:34-35) Det lilla ordet *såsom* är måttet på den kärlek vi skall leva. Så som Jesus själv har älskat oss och han gav sitt liv för oss. Vi får ge våra liv för varandra. Vad kan det då innebära konkret? Åke lämnade sex svar i sex punkter som kompletterar och understryker varandra:

1. *Först att älska !* Det handlar om att hela tiden ta kärlekens initiativ, att inte fastna i det som irriterar, att inte invänta att den andre ska börja, att någon ska säga till hur det ska vara, utan i stället att vara först att se det goda hos den andre, vara först att göra gott mot någon annan oavsett respons.

2. *Älska alla!* Det kan tyckas omöjligt. Jesus värjer sig inte för det magstarka men att älska handlar då mer om att i alla, oavsett om det är vänner och bekanta eller om det är någon man inte vill ha att göra med, koncentrera oss på det goda hos just den personen.

3. *Älska sin nästa som sig själv !* Detta är ju ett led i det dubbla kärleksbudet - ett bud som Jesus håller fram som det viktigaste. Den delen understryker både vikten av att älska sina medmänniskor som att älska sig själv. Att både värdera sin nästa och sig själv är viktigt. Jag kan egentligen inte älska min nästa om jag inte också älskar mig själv, vågar se att jag är värdefull - att jag är älskad.

4. *Göra sig till ett med sin nästa.* Vi får träna oss i att se ur vår nästas perspektiv, förstå ur våra medmänniskors synvinkel. Det är så lätt att se sitt eget ur sitt eget perspektiv. Lyssna in vad den andre vill säga, tänker och vad den andre menar o s v.

5. *Se Jesus i din nästa!* Tänk att alltid se ur det perspektivet att alla jag möter är ett möte med Jesus. Stig Dagerman påminner oss: *Jorden kan du inte göra om. Stilla din häftiga själ. Endast en sak kan du*

göra, en annan människa väl. Men detta är redan så mycket, att själva stjärnorna ler. En hungrande människa mindre betyder en broder mer. Och Jesus egna ord understryker det sagda: "Kungen skall svara dem: ' Sannerligen, vad ni har gjort för någon av dessa minsta som är mina bröder, det har ni gjort för mig' ." (Matt 25:40)

6. *Älska dina fiender !* Dem som vi har mindre lätt för, dem som vi t o m har svårt för, dem som vi undviker, dem som vi ogillar - dem ska vi älska. Älska era fiender och be för dem som förföljer er, säger Jesus. Det är också kärlekens utmaning.

Det levande vattnet är Guds heliga Ande som har många olika kanaler. I den reformatoriska traditionen talas det om de "fem sola":

- * Sola gratia - genom nåden allena
- * Sola fide - genom tron allena
- * Sola scriptura - genom skriften allena
- * Solus Christus - allena Kristus
- * Soli Deo Gloria - "ära vare Gud allena"

Åke sammanfattade att vi på dessa vis får fördjupa vårt kristenliv. Vi får bildligt talat dyka ned i det levande vattnet, svalka oss, läska oss och på det viset få kraft att leva kärleken och därmed föra strömmar av levande vatten vidare där vi är i våra församlingar och i vår kyrka. Vi får göra det till Guds ära och till människors glädje.

**Sammanfattning av
Anders Nordberg**

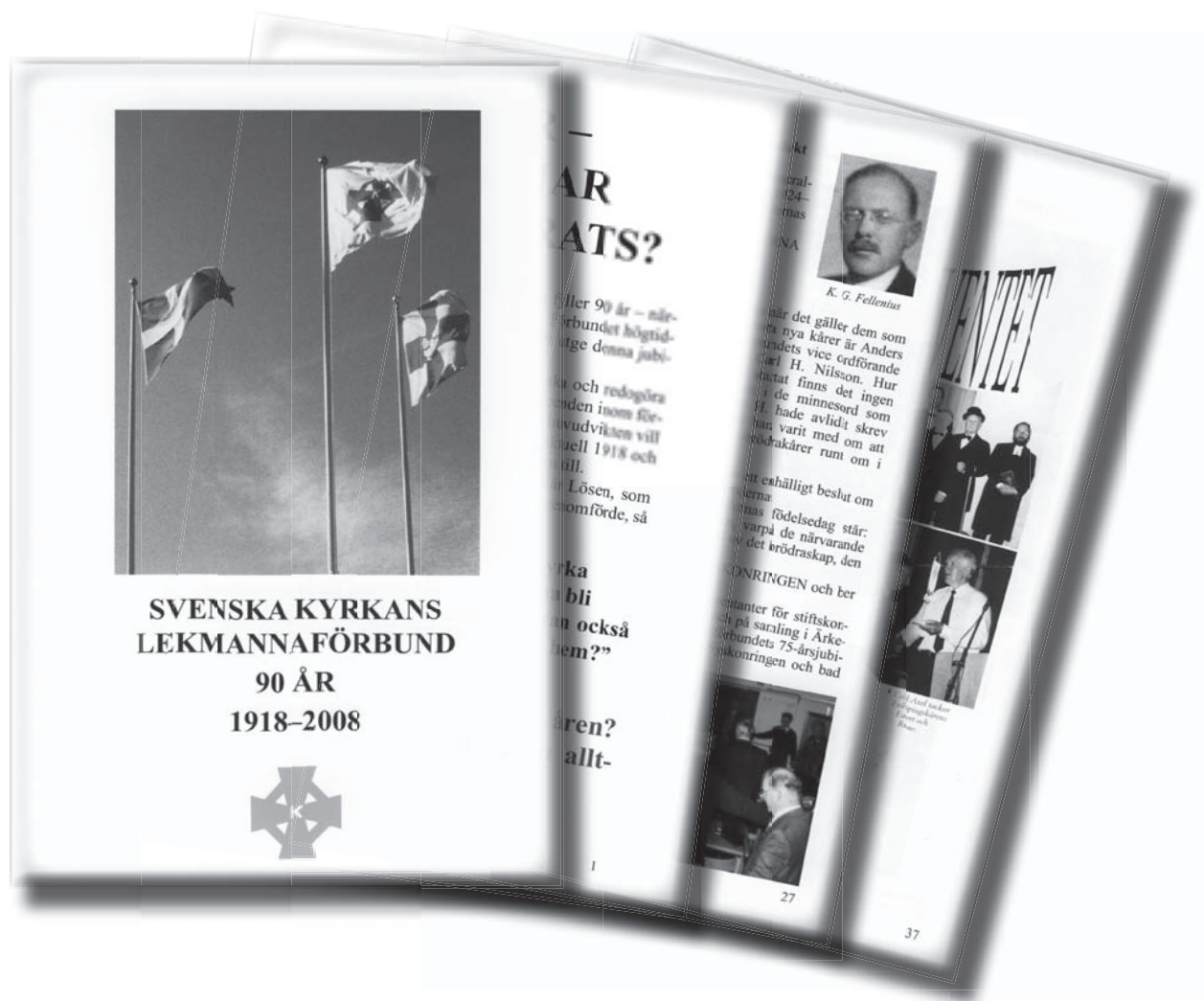
Åke Bonniers föredrag "Strömmar av levande vatten" med särskilt utformade samtalsfrågor kommer genom samverkan med SENSUS att ingå i ett studiehäfte som kan användas inom församlingar, lokalavdelningar (kårer) och i övrigt efter önskemål.

JUBILEUMSSKRIFT

(i färg)

av

Carl-Axel Axelsson och Karl-Erik Sundström



Med anledning av 90-årsjubiléet fick Carl-Axel Axelsson och Karl-Erik Sundström i uppdrag att ta fram en minneskrift.

Den skulle spegla de nittio år som gått sedan Nathan Söderblom "satte spaden i jorden."

Det skulle återges i text och bild med både färg- och svartvita bilder. Nu har vi det färdiga resultatet.

Det är en 80 sidors bok i färg, med både text och bild.

Jubileumsskriften kommer under hösten att distribueras till samtliga stift. Hos några stift finns skriften redan levererad.

Tanken är att varje stift skall hjälpas åt att distribuera till varje kår i respektive stift. Vi vill att varje medlem skall kunna köpa en jubileumsskrift.

För att finansiera skriften har vi fått ett litet bidra från "Samfundet Pro Fide et Christianismo". Detta innebär att vi kan hålla ett lågt pris ut till varje medlem.

Varje exemplar kostar endast 20 kronor. När samtliga stift har fått jubileumsskriften så att det finns till alla medlemmar kommer resten att säljas i förbundsbutiken.

Därför kan man köpa fler om man vill sprida kunskapen om förbundets historia ända fram till idag.

Vill du köpa en eller flera jubileumsskrifter kan du kontakta det egna stiftet eller:

Förbundsbutiken

c/o Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund

Mail

juhani.ahonen@gmail.com

Fax

063-12 30 30

OBS! Jubileumsskriften är tryckt i färg.

forts från sid 4

Delaktighet i en kyrka för framtiden

*Tjäna varandra, var och en med den nådegåva han har fått,
som goda förvaltare av Guds nåd i dess många former.*

*Den som talar skall komma ihåg att han får sina ord från Gud,
den som tjänar att han tjänar med den styrka Gud ger.*

Låt Gud förhärligas i allt detta genom Jesus Kristus.

Hans är härligheten och makten i evigheters evighet, amen.

Tjänandet står i fokus med Jesus Kristus som förebild. Det utförs med olika gåvor. Tänk att just du har en unik, personlig nådegåva därför att du är skapad till Guds avbild. Och de många nådegåvorna motsvaras av att Guds nåd finns i många former. Guds nåd är inte begränsad till kyrkorummet och de nådemedel som delas där. Den möter i skapelsen och mitt i livet. Det är en Guds nåd att vi lever och rör oss och är till. Det är detta vi ska förvalta. Förvaltaren behöver hålla levande att allt är Guds gåva och att Gud är med och skänker kraft. Vi äger inte. Därför är det inte oss själva vi för fram utan Gud och Guds vilja. Därför är vi kyrka för andra.

Delaktighet är det djupaste i den nytestamentliga beskrivningen av relationen mellan Kristus och de kristna, i dess syn på kyrka och församling. Kyrkan har genom Jesus Kristus delaktighet i Guds plan för skapelsen. Det är en delaktighet i försoningen. I Nya testamentet beskrivs kyrkan som en livsgemenskap, en organisk gemenskap, en enhet som håller samman en mångfald. Kyrkan som livsgemenskap möter i varje lokalförsamling, där finns kyrkans alla gåvor: Ordet, sakramenten, gemenskapen mellan de kristna och bönen. Det är i församlingen alla kristna lever. Dopet till Kristus förrenar alla i kallelsen att bära Guds kärlek vidare.

Delaktigheten bestäms av centrum, inte gränserna. Kyrkan är Kristi kropp med Kristus som huvudet. Det är en delaktighetens gemenskap, som vi är kallade att förverkliga. Låt oss i kärlek hålla fast vid sanningen och växa i alla avseenden så att vi förenas med honom som är huvudet, Kristus. Han låter hela kroppen fogas

samman och hållas ihop genom att alla lederna hjälper och stöder, med just den kraft han ger åt varje särskild del. Då växer hela kroppen till och byggs upp i kärlek. Ef 4:15-16

Vår strävan måste vara att kyrkan som organisation alltmer präglas av kyrkan som livsgemenskap. Det handlar om att utveckla en delaktighetens kultur.

Vår gudsbild och människosyn visar vägen till medmänniskan. Gud har varit där vi går och finns när vi kommer. Guds kärlek, nåd och närvaro möter i skapelsen. Sökandet efter livets mening och mål är nedlagt i människan. Förmågan att älska och skapa har samma gudomliga ursprung. Det är viktigt att se spåren av Gud i skapelsen. Det är inte först när människor möter Kristus, tar emot nådemedlen och låter Anden vägleda i livet som Gud är närvarande och handlar.

Skapelse, frälsning och växande hör samman så som Gud är en i tre. Gud har skapat människan till sin avbild. Gud har lämnat spår av helighet och vi behöver be om öppnade ögon så att vi ser de spåren av Guds handlande hos oss själva och i de människor vi möter. Är det inte en glädje och tröst att Gud redan är hos dem när vi kommer med evangelium i ord och handling? Att leva i övertygelsen att Gud är i det som sker och möter i medmänniskan är vår kallelse.

Dialogen blir vårt förhållningssätt. Innehållsligt tror vi att evangeliet svarar mot medmänniskors djupaste längtan. Att vara kristen är att vara mer människa, så som Gud vill våra liv. Marginaliseringen av det kristna leder felaktigt till att det andliga uppfattas som en sektor av livet. För att en verklig dialog ska komma till

stånd fordras att vi delar med oss av det som vi har funnit och tar del av det som medmänniskan bär med sig. Då får hon möjligheten att spegla sig i evangeliet och inse hur kristen tro möter hennes djupaste längtan.

Det gäller att ta tillvara de mötesplatser som vi redan har och finna nya som svarar mot behoven idag. Kyrkan behöver bli uppsökande i en tid när människor inte kommer genom en stark sed och bär på kunskaper och erfarenheter av den kristna trostraditionen. Låt oss ta dopets kallelse på allvar. Så kan Svenska kyrkan bli en kyrkan för den framtid vi går till mötes i det svenska samhället.



Biskop Ragnar Persenius
Uppsala stift

AKTUELLT från Förbundsrådet (FR) och från Rikskonventet

Ändring i Stadgar för Svenska kyrkans lekmanaförbund samt Förslag om Lekmannagrupper

Vid 2008 års rikskonvent beslutas enligt Förbundsrådets (FR) och allmänna utskottets förslag följande ändringar och tillägg dels med anledning av FR:s förslag till yttrande på inkommen motion och dels FR:s förslag till Lekmannagrupper:

§ 4: ...Medlemskap kan också erhållas genom *anslutning till en lekmannagrupp eller genom* direktanslutning.

§ 5b: *En lekmannagrupp har som regel församling eller pastorat som verksamhetsområde. Gruppen utser en kontaktperson som samlar in avgiften och svarar för kontakten med stift och förbund.*

§ 6: Lokalavdelningen *eller lekmannagruppen* ska.....
.....Avdelningen/*gruppen* ska även.....

§ 7 – andra stycket: Avdelning redovisar årligen sin medlemsförteckning till Förbundets medlemsregister och betalar medlemsavgift till stiftskonvent och förbund till stiftskonventskassören senast den 15 juni.

§ 7 – tredje stycket: Motion skall inges till stiftskonventsrådet senast den 1 mars och till förbundsrådet senast den 15 april. Motion till förbundsrådet ska sändas via stiftskonventsrådet för yttrande.

§ 7 b: *Lekmannagruppen har rätt att delta i stiftskonvent och rikskonvent men kan inte utse ombud. Kontaktpersonen redovisa medlemsförteckningen till stiftskonventsrådet. Gruppen har förslagsrätt genom motioner på samma sätt som lokalavdelningen.*

§ 8 – första stycket: Ordinarie stiftskonvent äger rum en gång varje år. Det år rikskonvent äger rum senast den 15 maj.

§ 8 – andra stycket:den har ansvar att stödja och stimulera lokalavdelningarnas/*gruppernas* verksamhet och främja ökad regional samverkan mellan.....

§ 9 – andra stycket: Motion från stiftskonvent till rikskonvent inges senast den 15 maj till förbundsrådet.

§ 12 – Val av två revisorer jämte ersättare för dessa.

§ 13 – Yttranden och förslag till beslut ska i god tid före rikskonventet sändas till de anmälda ombuden och publiceras på förbundets hemsida.

Protokoll från Rikskonventsförhandlingar den 2 augusti 2008

med fullständig information kommer att finnas i Lekman i Kyrkan nr 4/2008

Medlemsavgifter år 2009 – Förbundskassör Juhani Ahonen meddelar:

Enligt § 7 - andra stycket uppmanas kårerna att sända in aktuell medlemsförteckning med korrekt medlemsantal till Förbundets medlemsregistrator, Allan Forsberg. Stiftskonventskassören får till uppgift att begära in medlemsavgifterna från sitt stifts kårer. För år 2009 kommer förbundskassören Juhani Ahonen att sända en faktura (enligt uppgifter som erhållits från Allan Forsberg) till varje stiftskonventskassör. För perioden 2009-2010 beslutar Rikskonventet oförändrad medlemsavgift (50 kronor för helbetalande, 40 kronor för familjemedlem).

Ny 1:e vice förbundsordförande och vice förbundssekreterare:

Då Evert Josefsson, Viskafors, undanbett sig återval, utses som ny 1:e vice förbundsordförande Kjell Aggefors, Enskede (Stockholms stift) och som vice förbundssekreterare Berndt Petersson, Linköping. (enligt 2006 års rikskonvents beslut att även vice förbundssekreterare ska utses och ingå i arbetsutskottet - tillägg i stadgarna § 12, § 14 och § 16).

Rikskollekt (delad) år 2009

Rikskollekt (delad med diakoninstitutionerna) har beviljats av Kyrkostyrelsen och tas upp den 1 mars 2009.

Temat för konventsperioden 2008-2010

är orden i Psaltaren 119:105 – ”Ditt ord är en lykta för min fot, ett ljus på min stig.”

Välkommen till Växjö stift år 2010!

Ingvar Johansson, Älmhult, hälsar alla välkomna till rikskonvent i Växjö stift år 2010. Plats kommer senare att meddelas.

Margareta Jansson
förbundssekreterare

VÄLKOMMEN TILL följande STIFTSSAMLINGAR hösten 2008

- Uppsala stift:* den 20 september Höstmöte och Planeringskonferens i Gävle.
Synpunkter på Nationaldagsbönen tas upp, konferens för lekmän i Uppsala stift våren 2008 utvärderas, rapporter lämnas från årets rikskonvent, 2009 års stiftskonvent planeras.
- Linköpings stift:* den 6 september "Lekmännens dag" i Rappestad/Vikingstad församling i samverkan med Västerlösa-Björkebergs lekmanakår.
Efter inledande mässa med kyrkoherde Margareta Gårdelöf som celebrant med hjälp av kyrkoherde em. Hans-Erik Comet, följer en föreläsning. Efter lunch rundvandring och underhållning av Sofia Gustafsson, marimba.
- Skara stift:* den 4 oktober – Inspirationsdag på Flämslätts stiftsgård
Förbundsordf. Anders Nordberg, Jönköping, inleder dagen med temat "Idéer för verksamhet i församlingen". Kårer och kontrakt presenterar sin verksamhet på olika sätt.
- Strängnäs stift:* Slutet oktober - Höstkonvent
- Västerås stift:* den 5 oktober - Höstkonvent i Åhl
- Växjö stift:* den 4 oktober – Höstkonvent i Korsberga (Vetlanda kommun)
- Lunds stift:* den 25 oktober – Inspirationsdag i Fleninge i samverkan med Allerums Pastorats lekmanakår. Kyrkoherde Fredrik Modéus föreläser över temat "Församlingsbygge och gudstjänstutveckling".
- Göteborgs stift:* den 27 september – Kyrkodag på Hellsjöns folkhögskola
Föredrag av kontraktsprost em. Stellan Oltéus, Onsala, på ämnet "Stora frågor – små svar".
- Karlstads stift:* den 27 september – Höstkonvent i Mangskogs församling, V. Värmland.
- Härnösands stift:* den 14 september – Höstkonvent i Säbrå. Inledande mässa i kyrkan och därefter samkväm i Klockargården, då Jaia Yaferera berättar om pilgrimsvandringar.
Den 19 oktober – Seminariedag i Sundsvall med Sven-Erik Fjällström och förbundets ordföranden Anders Nordberg som medverkande.
- Luleå stift:* den 18 oktober – Höstkonvent i Nordmaling. Kyrkoherde Samuel Örnberg medverkar. Torsdagslunchens damer ansvarar för lunch.
- Stockholms stift:* den 5 december – Adventssamkväm i Hedvig Eleonora församling, då den nye kyrkoherden i församlingen, Sven Miltoft, medverkar;
den 6-7 december – Kyrkvärdsdagar på Graninge stiftsgård.
Dessutom uppmanas kårer och medlemmar att besöka utställningen på Stadsmuséet "För Guds skull - Om kyrkorna i sta'n" (öppen till och med den 8 mars 2009).

EN PERSONLIG HÄLSNING och TACK från förbundssekreteraren

Efter 28 års boende i Stockholm varav 20 år som aktiv inom Lekmannaförbundet (på lokalplan, i stifts- och förbundsledning) har jag sett fram emot att det första rikskonventet under min andra period som förbundssekreterare skulle hållas i centrala Stockholm. Därför vill jag gärna i vår tidning Lekman i Kyrkan få möjlighet att framföra en personlig hälsning och ett tack.

Det har varit till stor glädje för mig att under en ganska lång period få samarbeta med planeringsgruppen, både från Stockholms stift och övriga i förbundsledningen. Många goda idéer har kommit fram och bidragit till att årets rikskonvent – tillika jubileumskonvent – kunde genomföras.

Under konventet var flera från Stockholms stift oerhört aktiva och jag vill framföra **mitt varmaste tack** till Paul Eriksson, som så förträffligt ordnade alla busstransporter under lördagskvällen och en synnerligen lyckad utfärd till Sigtuna på söndagen. Ulla-Britt Frändberg, Solna, med goda medhjälpare tog emot oss i konventsbyrån med ett varmt välkomstleende. Hon hade dessutom – tillsammans med sina döttrar - förberett registreringsbevis m m. Anita Mörkenstam, Hägersten, bidrog med många goda förslag och kunde genom kontakter med Konsum gratis erhålla kaffe samt bananer och äpplen, vilka hon oförtröttligt delade ut till alla deltagare. Lena Åkerlund, Stockholm, såg till att skyltar med sponsorer etc. sattes upp och hade skaffat fram kassar, vinster till lotteriet samt annonsörer. Karl-Axel Andersson, Bromma, och Jens Sande, Västerhaninge, tog emot som värdar och hjälpte till med lottförsäljning. Johan Brinck, Täby, samarbetade med förbundskassören Juhani Ahonen vad gällde ekonomin. Karin Grundberg, Stockholm, Gunnel Berggren Larsson, Värmdö, och Ulla-Britt Frändberg hade ordnat ett förmäligt lotteri. Stiftsordföranden Göran Petterson, Djurö, bidrog bl a med orgelspel och välkomsttal.

Ett **varmt tack** till Carl-Axel Axelsson och Karl Erik Sundström, hedersordförande respektive hedersmedlem, som bidragit med en förmälig jubileumsskrift över Lekmannaförbundets 90 år! Nils-Henrik Nilsson, kyrkoherde i Adolf Fredriks församling, deltog i några av våra möten och utformade förmäliga agendor till mässan på fredagskvällen och till sändningsmässan på söndagens förmiddag. **Tack** för denna fina insats! Här medverkade en ensemble ur Adolf Fredriks ungdomskör och bidrog till det ungdomliga inslaget liksom Kristina och Anders Åström med barn och ungdomar från Skara stift, som dels medverkade vid jubileumskonventets öppnande, dels ansvarade för en mycket inspirerande morgonsamling för stora och små på söndagsmorgonen.

Tack för att ni ställde upp!

Givetvis går mitt **TACK** också **till mina medarbetare i förbundsledningen** som bidrog på olika sätt. Vår förbundsredaktör, Britt-Louise Madsen, som utformat konventskatalogen jämte flera andra handlingar och i nästa nummer av vår tidning kommer att presentera härliga bilder från jubileumskonventet och ge ett referat därifrån, vår förbundskassör Juhani Ahonen som under hela planeringsperioden och alla rikskonventsdagarna såg till att allt fungerade, 2:e vice förbundsordförande Birgitta Ericsson Löfgren som hade utformat bönen för rikskonventet vid öppnandet och som alltid ställer upp. Så vill jag förstås tacka Evert Josefsson, som ledde rikskonventsförhandlingarna och också var toast-master vid jubileumsmiddagen – uppgifter som han klarade förträffligt. Så **ett alldeles speciellt VARMT TACK** till vår förmälige förbundsordförande Anders Nordberg, som leder oss i Lekmannaförbundet med god diplomati och stor hängivenhet. Jag uppskattar mycket att få samarbeta med honom i min roll som sekreterare.

För mig personligen var det oerhört glädjande att få återse flera av medlemmarna i Stockholms stift från min tid där och även lära känna nya. Höjdpunkterna var medverkan av barn och ungdomar vid öppnandet och på söndagsmorgonen, den goda måltiden på Solliden, Skansen, mässan på fredagskvällen och sändningsmässan på söndagen samt utfärden till Sigtuna, då vi välkomnades av ärkebiskop emer. Gunnar Weman i Mariakyrkan och fick en fin avslutning på Sigtunastiftelsen.

**VARMT TACK TILL ER ALLA
som bidrog till att genomföra årets Jubileumskonvent i STOCKHOLM!**

Margareta Jansson, Skara
förbundssekreterare

Kära medlemmar och övriga läsare!

Återigen kommer vi med en påminnelse om att rekrytera nya medlemmar. Efter förra gången fick vi en liten skara nya medlemmar oh ber er nu att göra så mycket ni kan för att värva nya krafter till vårt förbund. Ju fler vi är ju starkare blir vi när vi vill stärka Svenska Kyrkans ställning i Sverige.

Svenska kyrkan består ju i huvudsak av lekmän. Utan oss skulle varken vårt förbund eller Svenska Kyrkan existera. Därför är det viktigt att vi förenar oss. Oavsett om man har krafter att vara aktiv eller inte. Både en aktiv eller en passiv medlem kan bidra och stödja verksamheten bara genom sitt medlemskap och på så sätt visa sig positiv till arbetet.

Därför ber vi om ditt stöd. Uppmuntra människor i din omgivning att bli medlemmar i Svenska Kyrkans Lekmannaförbund!

Anmälan om medlemskap

NAMN.....

ANHÖRIG.....

ADRESS.....

POSTNUMMER.....

ORT.....

TELEFON.....

Jag önskar tillhöra närmaste kår ☐

Jag önskar att vara direktansluten ☐

Man kan välja att vara ansluten till en speciell församlingskår eller om närmaste kår råkar ligga långt bort kan man välja att vara direktansluten.

Medlemsavgiften är 75.-/år
För anhörig är avgiften 65.-/år

För den avgiften får man vår tidning som utkommer fyra gånger per år där vi informerar om vad som händer i förbundet. Vi försöker också att ha med reportage från hela landet. Där informeras vi om aktiviteter som bl a inspirationsdagar, temakvällar och rikskonvent.

Behöver du mer information är du välkommen att ringa någon av oss. Telefonnummer finner du på omslagets insida.

Vi hoppas att ni ska känna att vi verkligen behöver er alla och varmt välkommen om du väljer att bli medlem.

Inbetalningskort och mer information kommer att skickas till er adress inom kort.

Välkommen till en stark gemenskap med ett viktigt uppdrag!



Rikskonvent 2008 Avgående förbundsråd

Fr v. Göran Pettersson, Stockholm, Ingvar Johansson, Växjö, Margareta Jansson, förb sekr, Fritz Pettersson, Härnösand, Evert Josefsson, 1:e vice ordf, Birgit Larsson, Karlstad, Evert Magnusson, ers Lund, Anders Nordberg, ordf, Olle Olsson, ers Göteborg, Elisabeth Persson, ers Linköping, Karin Persson, Luleå, Stig Tengberg, ers Uppsala, Yngve Lindgren, Västerås, Roland Johansson, Strängnäs, Yngve Lindblom, ord Göteborg, Birgitta Ericsson Löfgren, 2:e vice ordf, Juhani Ahonen, förbundskassör, Carl-Axel Axelsson, hedersordf, Anders Åström, Skara.

Rikskonvent 2010

Vilken stad som väljs får framtiden utvisa. Stafettpinnen är nu hos stiftskonventet i Växjö med ordförande Ingvar Johansson som kapten. Rikskonventen arrangeras vartannat år stiftsvis i en förutbestämd ordning.

Värdstift för nästa Rikskonvent kommer att bli Växjö Stift. Stiftskonventets ordförande Ingvar Johansson accepterade uppdraget och hälsade alla medlemmar hjärtligt välkomna till Växjö stift.

Som vanligt är det stiftet som i huvudsak ansvarar för arrangemanget. Stiftskonventrådet kommer snarast att sammanträda för att dra upp riktlinjerna för att Rikskonventet 2010 ska bli ett lyckat och välsignat konvent. Det är mycket arbete och tankar bakom arrangemanget varje gång och för att allt ska klaffa behövs det en hängiven arbetsgrupp som ställer upp. Det kan ju kännas som om man har två år på sig men det är viktigt att tankar och planering kommer igång omgående.

Vi vet att det är en "lavin" som sätts igång och den bara växer eftersom tiden

Tre starka kandidatstäder

går. Ibland kan det kännas övermäktigt men eftersom tiden går läggs alla bitar på plats och rätt vad det är är det åter dags att samlas för rikskonvent.

Vi har Jönköping, Växjö och Kalmar som tre av de starkaste kandidaterna. Även om man kanske tänker på dessa tre i första hand så kan det nog finnas flera

tänkbara orter som skulle passa alldeles utmärkt för ändamålet. Under hösten kommer AU och förbundsrådet att fatta de nödvändiga besluten för att stiftet ska kunna börja att arbeta.

Vi tackar Växjö som har accepterat att ta hand om rikskonventet 2010 och hoppas att så många som möjligt ska tacka ja till inbjudan.



Stiftskonventets ordförande i Växjö stift Ingvar Johansson hälsar oss välkomna till Växjö stift 2010.

Foto: Eric Adin

FÖRBUNDSBUTIKEN



Lilian Skattberg säger: En hälsning från två "glada, gröna och bakom" västgötar i Förbundsbutiken. Glada för att vi fått förtroendet att vikariera för legenderna Ulla och Carl-Eric Abrahamsson, gröna och bakom för att vi var nya i gemet och att vi, trots vår ålder, fått en placering lite bakom i barntimmelokalerna. Men roligt var det, många trevliga människor träffade vi och sålde en del gjorde vi också. Hade det funnits paraplyer hade vi, på grund av vädret, troligen sålt ännu mer.

Glada "handlarare" i butiken - Lilian och Bo Skattberg

Inte bara kassalådan såg glad ut utan det var idel glada röster runt bordet.

Butiken kommer att ha sitt huvudlager i Östersund men för att kunna möta önskemål om att butiken finns på plats närhelst den är efterfrågad kommer det att finnas åtminstone en "depå" längre söderut i landet. Var det kommer att bli är inte i dagsläget helt klart men det kommer att meddelas senare.

Efter många år av god kommers kommer det att behövas lite nya varor att sälja i butiken. Lilian och Bo kom med flera jätteroliga förslag som vi ska fundera lite över under hösten.

Jag hoppas att många vill komma med nya förslag. Alla förslag kanske inte är genomförbara men det kan ändå inspirera till att utöka sortimentet.

Bo och Lilian hade i år ansvaret i butiken. Ulla och Carl-Eric Abrahamsson har efter många år lämnat över butiksjobbet.

Lilian och Bo hade några svettiga dagar i den bastuliknande butiken. Positiva och glada som herrskapet Skattberg är svarade bara: "Vi har det så varmt och gött". Kunderna verkade också att ha det trevligt när de stod i kön framför butiksbordet.

Inomkyrkliga rörelser del 2

Kvinnor i Svenska kyrkan

Kvinnor i Svenska kyrkan har det alltid funnits. De har burit barn, matkassar och sopor. De har odlat och vårdat. Men de har också burit upp kyrklig verksamhet med både böner och syföreningsauktioner.

Sedan 50 år har vi nu prästvigda kvinnor och till och med kvinnliga teologer vid universiteten. Så varför då KviSk?

Livet och erfarenheterna tycks bli alltmer varierade. En provkarta ges i styrelsen för KviSk sådan den sett ut under de dryga två år som jag varit ordförande. Där har funnits och finns diakon, författare, biolog, effektiv ämbetsman, vänare präst och journalist, numera präst, lärare, skolledare, församlingspedagog.

Vad använder vi då denna mångskiftande kompetens till? Ta en titt på vår hemsida:

www.kvinnorisvenskakyrkan.se

Där presenteras stiftsgruppernas verksamhet. Stiftsgrupper finns i de flesta stift. Några *dokument* finns också att klicka fram; de ger en utförligare bild av hur vi tänker när vi gör saker. Ett exempel kan vara det som kallas *helig dans* eller *meditation i rörelse*, som vi ofta utövar som gudstjänstform. Kroppen blir vägen till meditation och reflektion. En variant är *rituell dans*. Om den sägs: Dansen ... används i alla kulturer och den kan förstås av alla. Det är ett språk för de stunder när man behöver uttrycka det som man inte kan säga. ... när man är trött på orden.



Det är ganska konsekvent för en kvinnorörelse att nalkas Gud genom den materiella kroppen – *mater* betyder ju moder på latin.

Vi menar att kyrkan tillbett fader Himmel och glömt moder Jord, som vi är beroende av och tillhör. Vi är en oskiljbar del av jorden genom att vi andas dess materiella luft. Vi är förbundna med moder Jord genom att vi livnär oss av hennes växter och djur.

Kyrkan och det andliga livet har inte förmått utgöra kritisk motvikt till den miljöförstöring och den kris vi nu skönjer. Den kan sägas bero på för mycket eller ensidig andlighet, som inte betraktat och behandlat skapelsen som helig, fastän den är Guds. Vid en kort närmare reflektion är den helig och okränkbar, eftersom vi inte kan återskapa den, om vi förstör den. Och det kan vi ju. Något som ger ett fruktansvärt ansvar.

Kvinnor har skaffat sig annorlunda erfarenhet än män, inte därför att de är så annorlunda skapta utan därför att män och kvinnor levt och fortfarande lever i olika världar och skaffat sig olika erfarenheter. En väsentlig skillnad består i att kvinnorna haft det nära ansvaret för barnen, deras mat och kläder. Att sörja för barnen, odla mat och hushålla går före andra angelägenheter. Detta är färdigheter och kunskaper som kommer att behövas i framtiden, när vi inte kan slösa längre.

Då behövs känsla för Jordens helgd. Vår tids största och svåraste existentiella problem hänger alltså ihop med kvinnofrågan. Säg då att en kvinnorörelse inte skulle behövas! Vi vill hjälpa kyrkan att dra sitt strå till stacken genom denna analys. Konkret gör vi det just nu bland annat med en bok med arbetsnamnet *Moder Jord i klimakteriet. Tolv kvinnor om överlevnadens villkor*. (Arcus förlag). Den kommer ut lagom till ärkebiskopens toppmöte om klimatet 28-29 nov 2008 och ska ligga till grund för ett seminarium då.



Ärkebiskopen säger i sin inbjudan att vi måste hålla hoppet levande. Ytterligare ett krav, kan tyckas. Jag tycker kyrkans mest centrala budskap hjälper bättre: det kommer en svår kris. Men efter långfredag kommer påsk med något nytt. Hurdant det kommer att se ut vet ingen, men tron inger hopp. Ty påskan uttrycker en naturlag som vi människor också är inordnade i, som väl är.

Kerstin Bergman
Ordförande



Kerstin Bergman
Ordförande i Kvinnor i Svenska kyrkan



Lekmännens dag

– ett sätt att lära känna varandra –

Sedan några år tillbaka har Svenska kyrkans Lekmannaförbund i Linköpings stift tillsammans med någon av lekman/församlingskåren arrangerat Lekmännens dag.

I början av september månad 2005 hölls dagen i Norrköping, 2006 i Bjärka-Säby slott, 2007 i natursköna Uknadalen och i år, den 6 september arrangerades den i Rappestad och Vikingstad församlingar 2 mil väster om Linköping.

Arrangemangen är och har varit ett mycket stimulerande samarbete mellan konventsrådet och lekmanakåren. Konventsrådet ansvarar för information till kårerna och gästtalar till dagen samt det praktiska med anmälningar etc.

Lekmanakåren svarade för kaffe, mat och dryck och allt som hörde samman med den lekamliga delen. Mellan 50-70 lekmän hade samlats och för endast 150 kronor deltog man hela dagen och då ingick både mat, dryck och föredrag.

Lekmännens dag 6 september i år inleddes i Rappestad kyrka kl 10.00 med mätta med församlingens kyrkoherde Margreth Gårdelöf och musik av kyrkomusiker Jeanette Ståhlqvist. Därefter gav förbundsordförande Anders Nordberg en positiv syn på Lekmannaförbundets framtid och en uppmuntrande rapport från rikskonventet i Stockholm den 1-3 augusti då förbundet ju firade sitt 90-årsjubileum.



Roger Gustafsson, ordförande i Lekmannaförbundet i Linköpings stift, Vera Samuelsson, ordförande i Västerlösa-Björkebergs lekmanakår och Henry Braxell, vice ordförande i Linköpings domkyrkokå

Deltagarna förflyttade sig sedan 2 km till Kyrkans hus i Vikingstad för lunchservering och under eftermiddagen blev det 30 minuters musikunderhållning på marimba av ett ungt löfte, Sofia Gustafsson. Under eftermiddagen fanns också tillfälle för rundvandring i området och samtal med varandra. Det här anser vi vara en viktig del av Lekmännens dag – att få tillfälle att byta tankar och erfarenheter som kan vara bra att ta med till den egna kåren.

Dagen blev för samtliga ett upplevelse att lägga till sina minnen och flera var det som hoppades på att traditionen med en dag för lekmännen skulle bli en årligen återkommande tradition.

Berndt Pettersson
Stiftskonventskassör

Västerås Stifts Lekmannaförbund

Inspirationsdag vid Ramnäs kyrka

Konventsrådet inbjöd till en **Inspirations- och informationsdag** söndagen den 6 april i Ramnäs kyrka, som ligger inom Surahammars kommun.

Efter gudstjänst under ledning av t f kyrkoherde Kjell Andersson följde kaffeservering samt rundvandring i den nyrenoverade kyrkan.

Efter förflyttning till intilliggande Schenströmska herrgårdens hotell- och konferensanläggning medverkade konservator John Rotlind från Västerås kyrkliga samfällighet.

Han berättade och förevisade genom bilder om det unika arbetet med renovering och återställande av kyrkan. När arbetet i stort sett var klart inträffade en brand som innebar att renoveringsarbetet fick påbörja på nytt. Ramnäs kyrka är nu dock helt återställd och mycket vacker.

Efter lunch följde diskussion kring aktuella verksamhetsfrågor för såväl riksförbund och stiftet som det lokala arbetet.

Yngve Lindgren
Stiftsordförande i Västerås

Installation av biskop Thomas Söderberg i Västerås domkyrka

Lördagen den 8 maj (pingstaften) mottogs den nye biskopen Thomas Söderberg i Västerås domkyrka. Stiftets lekmannaförbund deltog i installationen genom att gå med i processionståget i kyrkan samt att under välkomstmässan läsa bibelvers. Konventsrådets ordförande hade valt Joh. ev. 12:46-47;



Glada deltagare i "Lekmännens dag"

”Jag är ljuset som har kommit hit i världen för att ingen som tror på mig skall bli kvar i mörkret. Om någon hör mina ord men inte tar vara på dem, så dömer inte jag honom, ty jag har inte kommit till världen för att döma utan för att rädda världen”.

Vid efterföljande samkväm i Kyrkbacksgårdens församlingshem medverkade också Yngve Lindgren med välkomsthälsning.

Yngve Lindgren
Stiftsordförande i Västerås

Vårkonvent i Jakobsgårdarna kapell i Borlänge

Lekmannakårerna har hållit sitt vårkonvent i Borlänge söndagen den 18 maj. Samlingen inleddes med temagudstjänst ”Herren är min Herde - en vandring genom Psaltaren under ledning av komminister Anders Littborn. I gudstjänsten medverkade också Mikaelikören samt flöjt- och fiolsolist.

Efter lunch följde under eftermiddagen årsmötesförhandlingar. Till ordförande omvaldes Yngve Lindgren, Västerås. Övriga i styrelsen omvaldes och består av Gunvor Lundholm, Västerås, Kurt Fosselius, Säter, Gunilla Kimura, Insjön, Tuula Storfors Johansson, Västerås samt Lars Moberg, Borlänge. Revisorer Lennart Lisshult och Siw Englund båda från Åhls församling.

Yngve Lindgren
Stiftsordförande

TILL MINNE



Margit Gruvberger
Jönköping

Margit Gruvberger, Bymarkens lekmanakår, Jönköping, har avlidit i en ålder av 87 år. Hennes närmaste är maken Nils, sonen Stefan och dottern Cissi med familjer.

Margit föddes på en gård i Frödinge där hon tillbringade sina barn- och ungdomsår. Efter studier på Kronobergs Folkhögskola började hon 1947 att studera på småskoleseminariet i Växjö. Under nästan hela sin lärartid tjänstgjorde hon i Jönköpings kommun.

Det var på seminariet i Växjö som jag 1947 första gången träffade Margit. Redan från början upplevde jag henne som en gemenskapsskapande, glad och harmonisk kamrat. Efter våra examina flyttade vi åt olika håll och därefter var det Margit som ordnade träffar och mötesplatser. Vid flera tillfällen var vi också inbjudna till Margits vackra hem på Vätterslundsgatan i Jönköping.

Margit hade ett stort odlarintresse och hennes hem omgavs av såväl blommor som nyttoväxter. Hennes praktiska kunskande kom också till sin rätt då hon bjöd på egentillverkade ostkakor, en tradition från hennes hembygd. Margit var en eldsjäl i Bymarkskyrkans församling och inte minst i Bymarkskyrkans lekmanakår. Där arbetade Margit med stor glädje under många år tillsammans med sin make, Nils.

Begravningsgudstjänsten hölls i Bymarkskyrkan den 19 juni och blev till en underbar andaktsstund, där såväl griftestal som sång, musik, levande ljus och de många blommorna påminde oss om den himlens ro och glädje som vår kära Margit nu får njuta av. Vi bär nu alla på ett oändligt ljus minne av en medmänniska vars stora glädje var att göra andra människors liv ljusare. Den rika blomsterkörden och de varma talen under minnesstunden vittnar om hur uppskattad Margit var i vida kretsar.

Dora Horgby, Tranås

TILL MINNE



Birger I. Ohlsson
Bjärnum

Den 25 juni fick en mycket aktiv lekman i Lundastiftet hembud. Det var mångårig ordföranden i Norra Åkarp's lekmanakår Birger I. Ohlsson.

Det är många aktiviteter inom den kristna sfären som nu mist en god och aktiv medarbetare.

Bilden ovan togs i fjol sommar när SPF-föreningen i Fjälkinge gjorde ett studiebesök i Bjärnums hembygdsmuseum. Där var Birger ordförande och han berättade på ett fascinerande sätt om allt som fanns samlat där. Och berätta det kunde han. Vi hade glädjen att höra honom vid ett flertal tillfällen i vår lekmanakår.

Det sades att Birger hade ett 50-tal ämnen som han kunde hålla föredrag om oftast utan några anteckningar och man lyssnade verkligen. Nu är det många kårer som sörjer en god berättare.

Birger fick också en del av sina berättelser utgivna i bokform, där vi kan återkalla hans berättarförmåga.

Den sista - ”Göingeord” - gavs ut i fjol till hans 75-årsdag. Birgers kapacitet räckte till för den egna församlingens kyrkoråd där han också var ordförande liksom i den lokala EFS-föreningen. Birger var även kyrkvärd och hade venia.

Vi är många inom Lundastiftets lekmanaförbund som sörjer Birger och våra tankar går till Brita och hela hans familj i tacksamt minne för vad Birger gav under sin levnad.

Karl Erik Sundström

”Kulissarbetare”

Vad vore ett arrangemang som detta utan dem



Paul Eriksson

Paul inte bara hjälte i krigstider

Paul Eriksson, vilken kämpe. Paul hade tagit på sig att se till att alla transporter skulle fungera. Med tanke på att vi har en begränsad ekonomi så är det ju inte bara att ringa och beställa bussar. Ett tidsödande arbete ligger bakom och det skall förhandlas och prutas för att ekonomin ska gå ihop.

När man arrangerar något som våra rikskonvent så är det otroligt viktigt att personer som man arbetar med är lätt få tag i. Paul har varit tillgängligt så gott som dygnet runt. Oavsett om man har ringt tidigt eller sent så har han alltid svarat med glad och vänlig stämma.

Paul ordnade med hela utflykten till Sigtuna och det blev en festlig avslutning på rikskonventet

Jag gissar att Paul och hans hustru Britta som också dras in i planeringen somnade varje kväll utan hjälpmedel de nätter då de kom åter till Täby efter dagens program i Adolf Fredriks församling.

Tack till mina ”Bollplank”

Självklart är det många som drar sitt strå till stacken och mot alla er känner jag stor tacksamhet.

Det finns en grupp människor som även om ni inte gör så mycket rent handgrip-ligen så är ni viktiga. Det är ni som uppmuntrar och som gör arbetsklimatet positivt. Vad viktigt det är att möta en glad röst i telefonen.

Många gånger när ”idétoran” ger sig tillkänna och jag har ringt eller mailat för lite uppmuntran så känns det som jag har spelat fotboll och någon har stått och hejat på. Då kommer energin tillbaka.

Det viktigaste i allt arbete är arbetsglädjen. Den är viktig för att resultatet ska bli bra så den vill man inte mista.

Detta var mitt fjärde rikskonvent och det andra i ordningen som jag har varit med i förberedelserna. Tack alla!

Vad roligt det ska bli i Växjö stift 2010 - hoppas ni alla känner likadant.

”Äpplet faller inte långt från päronträdet”



Ulla-Britt Frändberg

Inte många vet hur många timmar Katarina Werius lade ner på vårt rikskonvent och vilket tålamod hon hade med alla ändringar. Mitt i hela processen fick jag en hårddiskkrasch och allt försvann. Vi fick ta om alltihop.

Katarina har haft en god lärare i sin mamma Ulla-Britt Frändberg som även hon lagt ner ett otroligt administrativt arbete. Som ansvarig för konventsbyrå och alla de bitar som ingår där hade hon god användning av sitt tålamod och sin skarpa hjärna.

Ni kan lita på mig, utan dessa två hade det blivit krasch i mer än min dator.



Catharina Werius



Änglar finns och de styr våra steg?

En solig aprilsöndag beslöt paret Katja och Erik Vidman att ta en eftermiddagspromenad från bostaden strax intill Täby centrum till Täby kyrkby för att återuppleva minnet av sin vigsel i Täby medeltidskyrka.

När de kommer fram till kyrkan och slår upp kyrkporten får de till sin fasa se tre meter höga eldslågor slå upp ifrån altarringen. Erik finner sig snabbt, griper tag i eldsläckaren som står innanför dörren och rusar fram och lyckas släcka elden. Brandkåren från Vallentuna, som anlän-

de strax efteråt, tillkallad av det automatiska brandlarmet, kunde bara konstatera att branden var släckt.

När polisen på måndags förmiddagen släppt avspärmingarna och fastlagt att det hela var anlagt (doften av bensin hängde fortfarande kvar), kunde vi från församlingen konstatera vilken enorm tur i oturen vi hade haft. Jag hade

på natten haft mardrömmar om nedso-tade och svartbrända takmålningar och altarskåp.

Genom det snabba ingripandet inskränkte skadorna sig till en förstörd sektion av knäfallet, ett svartbränt parti av altarskranket och en nedsotad mindre kristallkrona. Ingen sot varken på takets Albertus Pictormålningar eller på figurerna i det medeltida altarskåpet.



Altarskåpet i Täby medeltidskyrka



Nog måste det ha varit en högre makt som styrde paret Vidmans steg just denna söndag till kyrkan och gjorde att de anlände just i rätt sekund. Hade kommit 10 sekunder senare hade oersättliga värden gått till spillo genom en sinnesförvirrad vettvillings handlande. Någon gärningsman har inte påträffats.

Den 25 maj firade vi en tack- och lovsångsmässa då Katja och Erik fick mottaga gåvor från församling och försäkringsbolag samt tilldelades församlingens förtjänsttecken.

Rolf Beck
Täby församling

Förflyttad till himmelska salar.....

...ja så kändes det när delar av Adolf Fredriks ungdomskör öppnade sina klingande strupar.

Musiken är Adolf Fredriks församlings adelsmärke och jag skulle tro att de flesta här i landet tänker på musik när man hör namnet Adolf Fredriks församling nämnas.

Församlingens ungdomskör bjöd på mästerligt framförd musik. När jag tänker tillbaka hör jag för mitt inre instrument men minnet bedrar mig det var bara röster. En homogen ton som smög sig in i hjärtat som bomull.

Dirigent och körledare är Karin Bäckström, organist sedan år 2000 i Adolf Fredriks församling med ansvar för barn och ungdomskörsarbete. Mästerlig! Med små subtila tecken ledde hon sin kör exakt dit hon ville. Åtta sångare som fyllde hela kyrkorummet. Man kan bara undra hur det låter när alla medlemmarna är på plats. Kanske något att se fram emot vid något annat tillfälle.

Kören består av musikstuderande ungdomar från bl a Stora Sköndals kantorsutbildning, Piteå musikhögskola, Lilla Akademien Sthlm och Kungsholmens musikgymnasium Unga människor med en redan lång meritlista.

2006 - Adolf Fredriks Ungdomskör erhöll guldmedalj i den internationella körtävlingen i Preveza, Grekland.

2007 - Luciakonsert i Prag i dec på inbjudan av den tjeckiska regeringen.

2008 - Kommande luciaturne i Dublin, på inbjudan av Svenska Ambassaden Till London och Westminster Cathedral.



Fr v Dirigent Karin Bäckström, sopraner Himani Grundström och Emelie Myr, alt Johanna Söderlund tenorer Björn Barje och David Saulesco, basar Niklas Hidmark och Tommy Strand.

Kören framförde bl a "Jesu dulcis memoria" ur Sex latinska hymner av Otto Olsson. Solist var tenoren David Saulesco. Man kan inte låta bli att häpna inför färdigheterna. Vilken gudagåva. En kör måste naturligtvis ha alla stämmor men min personliga favorit är för det mesta tenorstämman. När den dessutom sjungs av någon med guld i strupen kan man bara häpna över talangen.

Till Adolf Fredriks församling är också Mikaeli Kammarkör knuten. Mikaeli Kammarkör som har ett stort antal CD inspelningar bakom sig anlitas ofta för uruppföranden av nyskriven körmusik. Just nu pågår arbete med att spela in en skiva med svensk musik av Lars-Erik Rosell. I höst framför Mikaeli kammarkör Brahms

"Ein deutsches Requiem under dirigenten Anders Ebys ledning. Sedan 2001 är Anders Eby anställd som organist i Adolf Fredriks församling i Stockholm.

Sedan 1994 innehar Anders Eby professuren i kördirigering och körsång vid Kungliga Musikhögskolan i Stockholm med ansvar för kördirigenternas diplomutbildning samt ledarskapet för Musikhögskolans Kammarkör.

I musikverksamheten ingår även Adolf Fredriks Motettkör som firar 20 år i höst med jubileumskonsert lördag 25 oktober. På programmet står bl a Thomas Jennefelt: Den gömda källan och Otto Olsson Te Deum. Dirigent är Per-Ove Larsson. Organisten Per-Ove Larsson är också ansvarig för orgelkonsertsverksamheten.



Adolf Fredriks ungdomskör när den är fulltalig med sin dirigent Karin Bäckström.

Söndag 16 november framför han J. S. Bach: Preludium och Fuga Ess-dur samt koralerna ur Clavierübung III. Söndag 28 september blir det konsert med "3 x Lindberg" med musik av Oskar och Nils och Olle Lindberg. Uruppförande av Kantaten "Som hjorten längtar efter vattenbäckar". Medverkar gör Kristin Jenneborg, sopran Agnes Enerlund Lindberg, mezzosopran, Nils Lindberg, piano och Per-Ove Larsson, orgel.

Glada nyheter



Fr v Kyrkoherde Nils-Henrik Nilsson, 2:e v ordf. Birgitta Ericsson Löfgren, ordförande för Kyrkomötet Gunnar Sibbmark (i bakgrunden Britt-Marie Pettersson och biskop em. Henrik Svennungsson

Förbundets nyaste medlemstillkott

Under festmiddagen på Skansen meddelade Kyrkomötets ordförande Gunnar Sibbmark att han ville bli medlem i vårt förbund - något som vi alla i förbundet gläds särskilt åt.

Här tillsammans med Adolf Fredriks församlings kyrkoherde Nils-Henrik Nilsson och förbundets 2:e vice ordförande Birgitta Ericsson Löfgren vid den festliga middagen på restaurang Solliden på Skansen. Vidunderlig utsikt över Stockholm med fantastisk mat gjorde kvällen till en oförglömlig upplevelse.

Ny energi och markant sänkt medelålder i förbundsstyrelsen

Vår 1:e vice ordförande sedan många år, Evert Josefsson, lämnade vid årets rikskonvent styrelsen. Man kan inte med ord beskriva det han har åstadkommit och vilken viktig person han har varit och är. Evert har med saklighet och sans guidat oss genom den "djungel" som heter stadgar och regler. Han har med sin starka gudstro lagt grunden till ett andligt arbete i styrelse och förbundsråd.

Sedan årets rikskonvent har en ny stark kraft tagit Everts plats, Kjell Aggefors från Enskede. Vi gläder oss särskilt att just han har tagit plats ibland oss.

I kommande nummer av vår tidning kommer alla läsare att få en ordentlig presentation av honom.



Här ses th Kjell Aggefors tillsammans med Gunnel Kronbjörk, en av de starka kvinnorna i konventsbyrå

På flykt tre gånger

Sedan 1956 är jag en fri man i Sverige - fri att tjäna Gud

Jag heter Emil Kosa och föddes 1935 Temesvar i nuvarande Rumänien Temesvar (Timisora) blev känt över världen p g a att den rumänska revolutionen började där 1990. Det är viktigt att veta lite om bakgrundshistorian.

Ungern gick med i 1:a världskriget 1914 på tyskarnas sida. Som straff förlorade Ungern 1920 den största delen av sitt territorium från 410 000 km² till 43 000 km². I Rumänien pågick en etnisk rensning, man förföljde ungrare och förflyttade människor bort från sina rötter. Så kom 2:a världskriget. 1939.

Rumänien hade inte allmän värnplikt utan rekryterade män direkt från gatan till 2-3 månaders militär utbildning och släpptes sedan direkt hem. Så blev fallet med min far också. Min far tröttnade på systemet och eftersom mina föräldrar var ungerska medborgare sedan födseln flydde de 1941 tillsammans med 10000-tals ungrare tillbaka till Ungern. När vår familj kom till ungersk-rumänska gränsen konfiskerades allt vad vi ägde och jag kommer fortfarande ihåg att det enda jag fick behålla var en liten kudde.

Till slut kom vi fram till Budapest där vi togs om hand vid ett nyinrättat flyktingläger. Familjen splittrades, männen till ett läger för män och kvinnor och mindre barn och kvinnor till ett annat läger. Så levde vi där ett tag.

Mina föräldrar köpte så småningom en tomt ca två mil från Budapest där de byggde ett hus och där gick jag åtta år i folkskola. Eftersom jag var katolik blev jag korgosse under dessa år.

1945 i januari, kriget var inte slut ännu, en dag kom ryssarna till vår by och samlade in 5000 män och förde bort dem som fångar till Ryssland. Ingen av dess män kom någonsin tillbaka. Jag var då 10 år och allt sedan den dagen växte jag upp utan någon far.

Min mor var analfabet men autodidakt, hon var alltså självlärd. Hon talade rumänska, ungerska, tycka och jiddisch.

Vi levde mycket fattigt men lyckades trots det att överleva. Som 11-åring blev jag lämnad ensam då min mor fick arbete i Budapest, en familj anställde henne som piga. Jag fick klara mig själv. Pappa var bortförd till Ryssland och mamma var borta i Budapest för att arbeta.

Det var en strävsam tillvaro för en liten 11-åring. Jag hade en get och varje dag efter skolan mjölkade jag henne och sålde mjölken till en familj. Familjen hade ett fint bibliotek och hos dem fick jag låna böcker. För att klara mig med mat odlade jag grönsaker och majs och så hade jag fruktträd. Under dessa år, från det att jag var 10-14 år var livet mycket ensamt och jag kände mig ofta övergiven. Min räddning var geten "Cica". Vi var som kompisar och hon bodde med mig i mitt rum eftersom jag var rädd att bo ensam. "Cica" levde i 15 år och födde 33 killingar vilka jag sålde. För pengarna köpte jag en gris och några hönor. Varje dag var en kamp och för en ung pojke som var helt ensam på jorden var det ännu värre. Så var min barn- och ungdomstid.

Så småningom började jag i gymnasiet och var där inackorderad eftersom jag var en fattig pojke. Jag fick ingen hjälp från min mor. Hon hade ju heller ingen hjälp att ge. Jag fick ett stipendium och fick därmed gratis utbildning under hela gymnasietiden. Under tiden i grundskolan fick jag skaffa alla läroböcker själv och det blev inte bättre i gymnasiet för oss som var fattiga. Vi var ofta hungriga och vissa dagar fick vi ingen mat alls.

Religion var helt förbjudet och det enda man fick läsa var Marx. Eftersom jag var van vid att gå i kyrkan och hade ett stort behov att praktisera min tro tog jag och två kamrater modet till oss och sökte upp biskopen. Vi ville kunna gå i kyrkan för att be. Det var mycket riskabelt för oss och en gång blev jag upptäckt av rektorn som hotade med att dra in mitt stipendium om jag inte upphörde med mina besök i kyrkan. Det var en hård och iskall tillvaro.

1951 beslöt staten att alla nunnekloster skulle stängas och nunnorna blev tvungna att övergå till ett civilt liv. Dessamma drabbade så småningom prästerna. Många av mina lärare var före detta präster och mycket kunniga och goda lärare.

Efter studentexamen ville jag fortsätta på universitet men det tilläts jag inte utan tvångsrekryterades till officersskola vilket jag sörjde över. På officersskolan förekom det mycket pennalism och man hade inget val utan det var bara att lyda. En stenhård disciplin och jag har aldrig gråtit så mycket i hela mitt liv som under tiden på den skolan.

Så kom Ungernrevolten 1956. Den varade från den 23 oktober till den 4 november. Till en början såg det ut som om revolten hade lyckats men så slog ryssarna tillbaka och dödade frihetstanken. 200 000 ungrare flydde. De allra flesta till Österrike och så gjorde även jag. Det går inte med ord att beskriva den känsla av frihet över att vara i ett fritt land och "andas frisk luft".

Österrike tog emot oss med öppna armar. Det förstod vad vi hade gått igenom. Vi kom från ett land där det var förbjudet att sjunga den ungerska nationalsången. Den första textraden lyder: "Gud bevara ungrarna". Det finns ingen Gud i kommunismen. Gud fick inte ens nämnas. Här kom vi till ett fritt land där man kunde få tjäna Gud öppet, man kunde be och utöva sin tro fritt. Österrike hade året innan själva blivit av med ryssarna.

Jag kom till ett flyktingläger som hette Kagenfurt-Villoch. Efter några dagar anlände representanter från olika nationer och man fick anmäla sig om man ville resa till något av dessa länder. Jag valde Sverige. Efter några dagar fick jag och 1500 andra flyktingar sätta oss på ett tåg som tog oss till Sverige. Den 3 december anlände vi till Malmö Centralstation.

Det första vi fick göra var att vi komma till ett badhus där vi fick göra oss rena. Vi blev tvättade och avlusade av bader-skor.

Alla våra gamla kläder kastades och vi fick nya rena kläder.

Det var en upplevelse – vilken känsla!

Efter två månader kom jag till Jönköpings Folkhögskola. På den tiden uppmanades alla folkhögskolor att ta emot minst två ungrare. Vi var två stycken som kom dit. Kan ni tänka er hur det var för oss att komma till ett ställe och möta människor och inte kunna tala ett ord med dem. Vi talade bara ungerska och ryska som var det obligatoriska språket i Ungern.

Detta blev en vändning i mitt liv, vi var bland vänliga människor och kristna missionsförbundare. Jag bodde två år på folkhögskolan (SVF) och sommarjobbade på Gyllene Uttern i Gränna och diskade samt på Stora Hotellet i Jönköping. På somrarna besökte jag tälmötena i Jönköping och fastnade för de stora sångarna.

Från Jönköping kom jag till Stora Sköndal i Stockholm och utbildade mig. I sju år arbetade jag som sjukvårdare. Det var fantastiska år att studera på Stora Sköndal bland diakoner och socialassistenter. Här träffade jag min hustru som hade utbildat sig till barnsköterska. Vi fick två pojkar tillsammans. Så småningom lämnade jag sjukvården och utbildade mig till revisor. Jag fick 37 år inom yrket.

1994 bildade jag Västerhaninge-Tungelsta Partiet. Under tolv år gjorde partiet succé i Haninge Kommun. Åstadkom ganska många bra saker under dessa år.

Under hela mitt liv har religionen varit mitt fundament och en övertygelse. Jag vill inte byta religion som man byter skjorta. Många gånger har man frågat om jag inte skall byta till en annan religion men jag har inte känt att tiden var mogen för mig men 1997 var tiden inne och jag lämnade Katolska Kyrkan och blev lutheran. Ungefär samtidigt accepterade jag att kandidera i kyrkovalet. Jag valdes in i Västerhaninge-Muskö kyrkoråd och i fullmäktige. 2001 kandiderade jag till Stockholms stifts fullmäktige och idag sitter jag som ordinarie.

Jag kan inte låta bli att nämna, år 2000 fick jag en hedersprofessors titel Lukas Akademia p g r a mina politiska insatser i kommunen. Samma titel innehåller av ingen mindre än Drottning Elisabeth. Denna utmärkelse är jag oerhört stolt över.



Emil Kosa

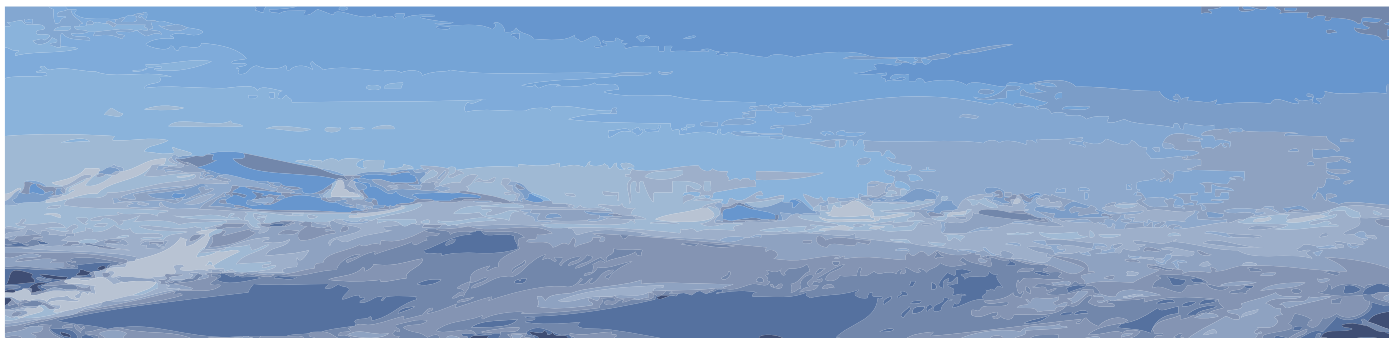
Jag är en aktivt kristen och ogillar de falska fariséer som det tyvärr finns många av. Jag vill även sända en tacksamhetens tanke till Einar Rimmefors som hjälpte mig i mina svårigheter. Jag är övertygad kristen och för tio år sedan kom jag med i församlingskåren i Västerhaninge och är med i stiftskonventets stimulerande uppdrag. Jag har nu varit med om två rikskonvent 2006 i Östersund och nu i år i Stockholm.

Jag tackar Gud för att jag har dessa goda människor omkring mig och som tänkte på mig och bad för mig under min svåra sjukdom då jag drabbades av en stroke. Jag tackar dem för det och att jag har kunnat tillfriskna. Jag vill också tacka min hustru och mina två pojkar. Gud välsigna dem alla. Jag arbetar vidare för kyrkans sak så länge jag orkar.

Detta är mitt liv i korthet. Jag som var flykting fann min ro här i Sverige och jag är lycklig över att hjälpa till överallt där jag kan behövas.

Du som läser den här artikeln, tänk på dina medmänniskor och var hjälpsam i nöden. Låt ditt hjärta diktera det du gör och var en god kristen inte bara i ord utan i handling.

Emil Kosa
En fri ungersk man



Linnéa och Georg

blev för mig ansikten för något av de bästa Svenska kyrkan har
~ lekmännen ~

I december 1968 mötte mig kyrkvårdarna Linnéa Östlund och Georg Loo, när jag som nyvigd präst skulle börja tjäna i min första församling, Storsjö i Härjedalen. De bjöd på kaffe och vi talade lite försiktigt om den församling, där jag skulle börja tjäna. De var osäkra på om de skulle säga "Du" till Sveriges då näst yngste präst (fast det går över med åren!)

Så började vårt samarbete i Kristi kyrka. "Morgon mellan fjällen" var församlingens egen psalm vid Helagsfjällets fot. Söndag efter söndag tjänade Linnéa, Georg och jag i det vackra träkapellet, Linnéa och Georg blev för mig ansikten för något av de bästa svenska kyrkan har – lekmännen, som ger av sin tid och kraft åt något så annorlunda som Kyrkan. Mitt bland snöskotrarna, timmerbilarna, sommarturisterna m.m. fanns den vita kyrkan där, mitt i byn.

Linnéa och Georg är sedan länge borta – och utan att bli alltför nostalgisk och tycka att "somrarna var bättre förr" – så var det mycket som försvann under de senaste decennierna. Lekmannanagengemanget anställdes bort. En ideellt arbetande söndagsskollärare ersattes av en avlönad församlingsassistent. Ibland blev det kanske bättre, men inte alltid.

Engagemang kan inte kommenderas fram, det måste finnas där och näras i det egna hjärtat.

En del annat kom också bort under de följande decennierna. Kyrkans idéinnehåll i tro och liv förändrades, så att han som en gång var Sveriges näst yngste präst ibland inte kände igen den kyrka som prästviggt honom. Små församlingar slogs ihop till kommunliknande församlingar. Prästgården i Storsjö står sedan länge tom och det är nu rätt länge sen en präst bodde på platsen. Nu kommer en präst dit någon gång i månaden. Den församling, som en gång hade stiftets procentuellt sett bästa kyrkogång, har ingen dålig kyrkogång idag heller, de gånger där firas gudstjänst. Men det har glesnat i kyrkbänkarna – och inte bara där.

Så mycket har gått bort de senaste decennierna – men en del av det som gick bort var nog bra att det gick bort. Överhetskyrkan, avståndet mellan präst och församling, otidsenlig liturgi, gammal bibelöversättning, orgelns dominans m.m.

Så mycket har gått bort men troligen är det så, att lekmananagengemanget är på väg tillbaka. Ekonomi tvingar i en del fall till det, men även teologi. Kyrkan är Kristi kropp.

Lemmarna behöver varandra. Gåvorna behöver komma i bruk. Engagemanget i hjärtana får händer och fötter. Linnéa och Georg står där kanske igen på tröskeln till framtidens kyrka som förebilder för lekmännen och deras engagemang.

Carl-Erik Sahlberg
Domkyrkokomminister

